

சிரித்திரன்

(நகெச்சுவை சித்திர திங்கள் ஏடு)

தகை 1

நவம்பர் — 1965

சுவை 3

பொன் — நகை

சுமையலறையே கோவில், சுமைப்பவனே பூசாரி, உணவு கொள்ள உதவும் மேசையே பலிபீடம், வயிறே கடவுளாம்.

— பாக்.

ஓ, லகில் ஆக இருவரே மாசு மறுவற்ற மனிதர். ஒரு வன் இறந்தவன், மற்றவன் இன்னும் பிறவாதவன்.

— சௌப்யமொழி.

அ றியாமையை அறியாமல் இருப்பதே அறியாமை யின் நோயாகும்.”

— ஏ. பி. ஆல்கோட்.

மனிதப் பிராணியாலே மட்டும்தான் சிரிக்க முடியும்; அந்தப் பிராணி மட்டும்தான் சிரிப்புக்கு இடமான தும்கட்.

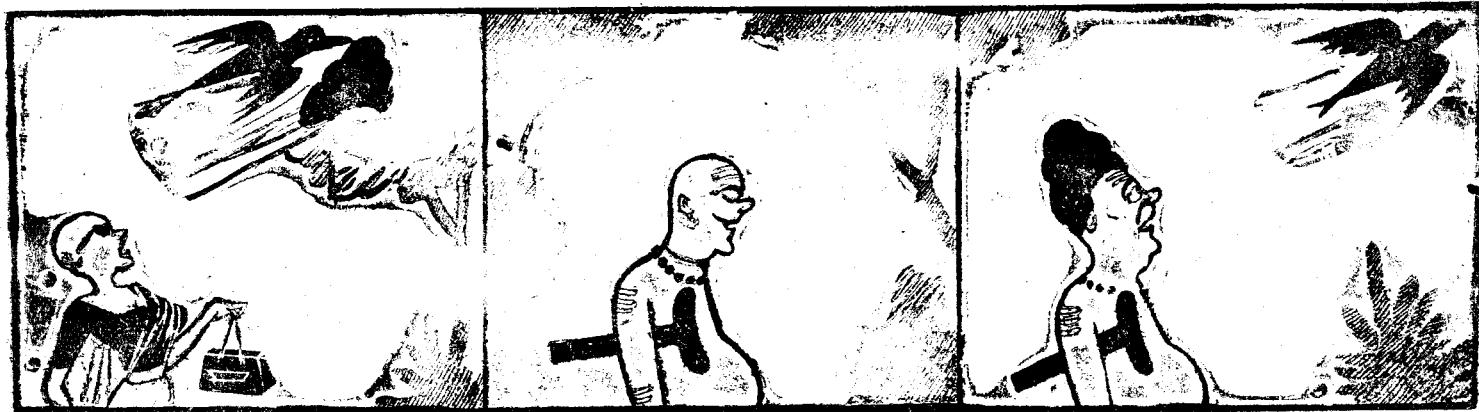
— கிழேவிலி.

தானே கறும் நகெச்சுவைக்கு தானே சிரிக்கக் கூடாது. முக்குத்தான் பெட்டிக்கு தும்முதற்கு உரிமை உண்டா?

— கீத் பெரிஸ்டன்.

அன்று மனச்சாட்சிக்குப் பயந்துநடந்தான் மனிதன். இன்று பொலிஸ்காரனுக்குப் பயந்து நடக்கின்றன.

— போவில்.

சிரித்திரம்

— குந்தர்

தோசை சங்கம்

ஓரு சமூகத்தில் பொருளாதாரம், கலாச்சாரம் முதலியன விருத்தியடைய சங்கங்கள் இன்றியமையாதன. எனவே 'தோசை' எனும் உணவை, மக்கள் உண்ண ஊக்குவிக்கும் நோக்குடன் கி. மு. 400-ம் ஆண்டில் இராமகிருஷ்ண ஜயர் எனும் ஏழைப் பிராமணர் 'தோசை சங்கம்' எனும் ஸ்தாபனத்தை மதுரையில் நிறுவியது ஒவ்வாத தொன்றனர்.

அன்றெரு நாள் இவ் வேழைப் பிராமணர் 'கொடும் பசி எனும் கடே நோயான் வாடினார். 'உணவெனு' அருமருந்து அன்று அவர் இல்லத்திலில்லை. அற்ப அரிசி மாமாத்திரம் ஆங்கு இருப்பிரிருந்தது. மாவைப் பிசைந்து பசையாக்கினார்; சூடாக்கிய சட்டியிலாற்றி ஒரு வகைப் பண்ணிகாரம் சமைத்தார். குறிப்பிட்ட போசனம் பல நாள் வயதான 'பாண்' போன்று வைரமாயிருந்தது. இருந்தும் அப் "பஞ்சா அமிர்தத்தையே", உட்கொண்டு பசியாறினார் ஏழைப் பிராமணர். பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்திடுமல்லவா?

புதிய தம்பதிகளுக்கிடையில்

மாப்பிள்ளை: இஞ்சாரும் எங்கப்பா மகாபுத்திசாலி பாரும். தன் வீட்டுக்கு உபயோகமில்லாத எதை யும் வைத்திருக்கமாட்டார். யார் யாரையோ பிடித்து அவர்கள் தலையில் கட்டின்டுவார்.

பெண்: எனக்கும் விளங்குகிறது. என் தலையிலும் ஒன்றைக் கட்டிவைத்தவராச்சே.

மாப்பிள்ளை: ? ? ?

—ஜீவகள்

இவ்வணவைச் சுவையானதாக்குவது எவ்வன்னும் எனும் சிந்தனையுலகில் ஆழ்ந்திருந்தார் பிராமணர். முன் வைத்த காலைப் பின் வைப்பதா என்ன! மறு நாள் ஒரு வகை செய்கை முறை கண்டுபிடித்தார்: அதாவது அரிசி மாவுடன் அற்ப உழுந்து மாவையும் கலந்து பண்ணிகாரம் செய்தார். ஆசை நிறைவேற்றிற்று; பணிகாரம் வாய்க் கிதமானதாக அமைந்தது; அமெரிக்காவைக் கொலம்பஸ் கண்டுபிடித்தாற்போல் பேராண்தமடைந்தார் பிராமணர். அத்துடன் பசையை வெந்த சட்டியிலாற்றுகின்ற போது 'சை' எனுமோசை யுண்டாவதால், அப்பணிகாரத் திற்கு 'தோசை' எனும் நாமமும் சூட்டினார்.

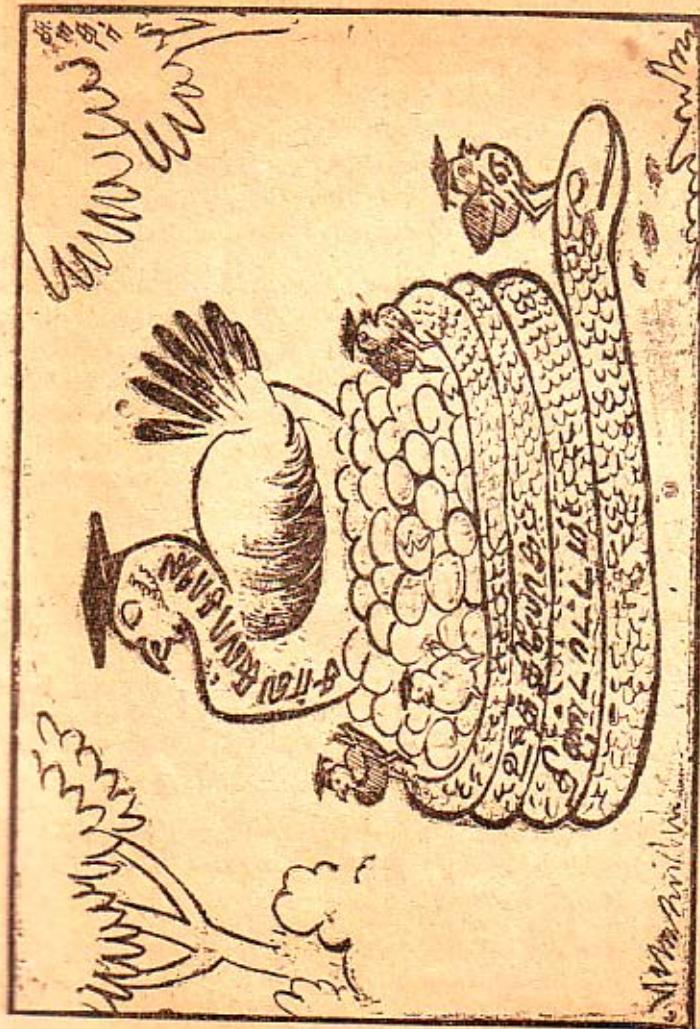
சத்திரமொன்று ஆரம்பித்தார்; தோசை வியாபாரம் செய்யலானார். தோசையின் மகிழமை மதுரை மக்களென்ன, இன்று மாநில மாந்தருமறிந்ததே. சுருங்கக் கூறின் நாட்டினில் மாத்திரமன்றி இன்று காட்டிலும் கூடத் தோசையே மேம்பாடுள்ளதாக விளங்குகின்றது. அன்றெருநாள் பிரபல ஐரோப்பிய சேனைத் தளபதி யொருவர் நடுக்காட்டில் தன்னந்தனியே குடிகொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தமேற்பட்டது. "வேறு எந்த நபருமே யில்லாக் காடு — நானே மகாராஜா; நானே மந்திரி"— இது தளபதியின்னணம். "கடு... கடு தோசை, காப்பி இருக்குங்க...வாங்க சார்" எனும் தோசைக்கடைக்காரன் கொனி கேட்டுத் திகைத்தார் தளபதி.

'நகைக்கவையில் நல்லறிவு' எனும் நாவலில் ஓர் அத்தியாயத்தைத் தழுவியது — க. மார்க்கண்டன்.

நிருபர்: நீங்கள் ஏழையாயிருந்த பொழுது ஸ்லாந்ஸ்பர்கள் வந்து இப்போ உங்களைத் தொல்லைப் படுத்துவதில்லையா?

கோஷல்வரர்: நான் ஏழையாயிருந்தபோது ஒருவ ரூப் நண்பனாக இருக்கவில்லையே.

—ராம் - சுந்தர்.

ஏலை

வூய்யப்பங்கங்காணிட கடுதாசி

— குறிஞ்சி தாகன் —

சிரித்திரன் என்ற பொய்த்தகத்தைப் படிச்சேன். ஆட்டுக்குட்டி 'கொமிட்'டை படிச்சுட்டு என்னை அடக்க முடியாம சிரிச்சிட்டேன். பொறாக தான் எனக்கு தெரிஞ் சிச்ச என் வாயில் இருந்த வெத்தல எச்சி பூரா எண்ட முன்னுக்கு ஒக்காந்திருந்த பொண்டாட்டிட மூஞ்சில் 'ஸ்பிரே' பண்ணின வெசயம்.

அது கெடக்கட்டும் இனி வெசயத்துக்கு வருவோம். சிரித்திரன்ல எல்லாரும் கொமிட் எழுதுராங்க. நானும் ஏதாச்சு எழுதுவோன்னு நெனைச்சேன். இத எண்ட பெண்டாட்டி கிட்ட சொன்னேன். அம்புட்டுத்தான் "எங் கொப்பரானே ஒனக்கு ஏ ஜீயா இந்த வேல? ஒண்ட மொவரகட்டைய பாரித்தாலே எனக்கு கொமிட்டா இருக்கு. நீ என்னுத்தையா எழுதபோற பேசாம கெட." இப்பிடின்னு உட்டாலே ஒரு லெச்சர். நான் அசந்துட்டேன்:

எனக்கு ரோசம் பொத்துகிட்டு வந்துரிச்சி. "அடியே பெரிய கவிஞருர் எல்லா இப்பிடி குடிசையில பொறந்தவங்க தான். நானும் எழுதி பேப்பர்ல போடாட்டி எண்ட பேர் ஒய்யப்பங்கங்காணி இல்ல. இப்பிடி நான் ஒரு மங்கம்மா சபதம் இல்லல் மங்கையா சபதம் எடுத்தேன். பொறாக ஒக்காந்து நல்லா யோசன பண்ணி நல்லோரு கொமிட் கதை எழுதத் தொடங்கி னேன். கொஞ்ச நேரம் போச்ச. எண்ட மவன், அவன் பேர் இடியப்பங்கங்காணி: அவன் கூட என் மாதிரியே கங்காணி வேல தான் செய்ரான். அவன் வந்தான். "டேய் மவனே நான் சிரித்திரன் பொய்த்தகத்துக்கு ஒரு கொமிட் கதை எழுதியிருக்கே படிச்ச பார்த்து சிரிடா" ன்னு அவன் கிட்ட குடுத்தேன். அவன் அத படிச்

சிட்டு "இது என்னயா கொமிட? சிரிப்பே வசி வியே" ன்னு சொல்லிபுட்டான்.

நானு உடுவேன்? அடுத்த ஊட்ல அழவராணி, ஆமாய்யா, இந்த எந்த எம்சி ராமச்சந்திர ஜீயா 'செலக்' பண்ணினுரே அழவராணி கிட்டே எண்ட கொமிட் கதய படிக்க குடுத்தேன். அவ படிச்சுபுட்டு இத்துணான்டி கூட சிரிக்காம். திருப்பி குடுத்துட்டாடு என்று இது வம்பா போச்சி. எண்ட கதய நான் படிச்சுபுட்டு விழுந்து விழுந்து சிரிக்கிறேன். மத்த ஒருத்தராவது சிரிக்கிறங்க இல்ல: எல்லா நம்ப போருத காலம் தான்.

முத்துவண்டா நல்லா குடிச்சுபுட்டு "உம்ப கே..." ன்னு இங்கிலீஸ்ல கதக்க தொடங்கினுன்னு எல்லா பயலுவலும் சிரிப்பாங்க. நான் கொமிட்டா எழுதினு ஒரு பயலாவது சிரிக்கிறுனில்ல. முத்துவண்டா மாதிரி போத்தல காலிபண்ணீட்டு நானும் கதைச்சா எல்லா பயலுவலும் சிரிப்பாங்கதான். இருந்தாலும் அத பொய்த்தகத்துக்கு எழுதினு எட்ட ரெஸ்பேட் எண்ண ஆகும்?

சரி சரி ஏதோ கொமிட்டுன்னு நெனைச்ச எழுதி புட்டோம். அத என்ன தான் செய்றது? அனுப்பி பாப் போம்ன்னு நெனைச்சி அடுத்த நாள் ஸ்டாம்புக்கு எல்லாம் பண்ணைடு சதம் குடுத்து வாங்கியாந்து வீட்ல வக்கிறேன். எண்ட வயிரே பத்திபோச்ச. எண்ட சின்ன மலன் சிங்காரவேலு நான் எழுதின கொமிட் கதைய மடிச்சி கப்பல் செஞ்சி காண்ல விடுரூன் 'அட முட்டா பய பெத்த முட்டா பய மவனே எண்ட கதையாடா ஒனக்கு கப்பல் செய்ய கெடச்சிச்சு'ன்னு கத்திகிட்டு ஓடி னேன்.

என்ன செய்றது? மாரியாயி ஆத்தா சத்தியமா சொல்றேன் எண்ட அருமாந்த கொமிட் கத கப்பலாகி காண்ல போயிறிச்சு.

தலைச் சவரம் பண்ணுவதேன்?

—கனக செந்திநாதன்

தலைச் சவரம் பண்ணுவதன் நோக்கம்—என்ன? என்று உங்களைக் கேட்டால் என்ன சொல்லீர்கள்?

வயதுக்குத் தக்க விடை பலவிதமாயிருக்கும்.

வயது முதிர்ந்த கிழவனுர் ஒரு வகையாகச் சொல்லுவார். அரும்புமீசை மெனர் ஆயிரம் நியாயங்கள் கூறுவார்: கல்லூரி மாணவன் கூறும் காரணத்துக்கு ‘கணக்கு வழக்குக்’ கிடையாது.

ஆனால்,

இருவண்ணுமலை சம்பத்தாண்டான் ஏன்தலைச் சவரம் தெய்தான் தெரியுமா?

நீங்கள் ஆண்டாண்டாய் ஊகித்தாலும் கண்டுபிடிக்க முடியாத ஒரு காரணம் இருக்கிறது. அதைக் கண்டுபிடித்துக் கூறியவர்கள் யார் தெரியுமா? இரட்டையர் இரட்டைப்புவரில் முத்தவர் முடவர். இளையவர் குருடர். இருவரும் இயற்கையாகவே கூரிய புத்தியடையவரி. கணிபாடுவதில் வல்லவர்.

குருடர் முடவரைத் தன் தோளிமேல் ஏற்றிக் கொள்வார். முடவர், தோளில் இருந்து கொண்டே குருடருக்கு வழி சொல்லுவார். புண்ணிய ஸ்தலங்களைத் தரிசிப்பதும், பெரிய பிரபுக்களிடம் தங்கள் கலித்துவத்தைக் காட்டிப் பரிசுபெறுவதும் அவர்கள் வழக்கம். பாடும் போது முடவரே முதல் இரண்டுவரியைப் பாடுவார். இளையவர் பாட்டின் பொருளை அறிந்து முடிப்பார்.

அவர்கள் பல ஊரிகளுக்குப்போய் அலைந்து களைத்து திருவண்ணுமலை என்ற கூத்திரத்திற்கு வந்தார்கள்.

நாவலரும் காவலரும்

ஒர் பாடசாலை மண்டபத்தில் “கூட்டுறவு” பற்றிய விரிவுரை நடைத்து. பேச்சில் சலிப்பண்டந்த மக்கள் ஒவ்வொருவராகப் போய்விட்டனர். ஒரே ஒருவர் மாத்திரம் இருப்பதைக் கண்ட நாவலர்:—“இங்கே தனிமையாக இருக்கும் இப்பெரியவரே சிறந்த பொதுநலப்பிரியன். இவரால் இக்கிராம மக்கள் முன்னேறுவர்” என்று தொடர்ந்தார்.

காவலாளி: சாமி! நேரமாகிறது: கேற்றைப் பூட்ட வேண்டும். கெதியாய் முடியுங்கோ.

நாவலர்: திடுக்கிட்டு, நீ இப்பாடசாலைக் காவலாளியா???

—ராகவன்.

கவாமியைக் கும்பிட ஆலயம் நோக்கிப் போனார்கள். அவர்களைக் கண்டு பலர் அநுதாபப்பட்டார்கள். அவர்களின் புலமையைக் கேள்வியுற்றேர் போற்றி மகிழ்ந்தார்கள்.

எந்த ஊரிலும் துட்டர்கள் இருப்பது சகச மல்லவா? அந்த ஊரிலும் ஒரு துட்டன் இருந்தான். அவனுக்குப் பெயர் சம்பத்தாண்டான். அவன் யாரையும் கேள்வனிச் சிரிப்பவன்: வலுச்சண்டைக்குப் போவன்: யாராவது புலவர் போகிறுரென்றால் அவர் வாயைச் சின்டுபவன்.

தெருவருகே சம்பத்தாண்டான் தலைச் சவரம் செய்வித்துக் கொண்டிருந்தான்: குருடரும் முடவருமான இரட்டையர் அவ்வழியாகேதான் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். பலர் அவர்களை வணங்கியதைக் கண்டு சம்பத்தாண்டானுக்குப் பொருமை பிறந்தது; அவன் அவர்களைக் கேள்விசெய்ய ஆரம்பித்தான்: பலர் தடுத்தும் அவன் நிறுத்தவில்லை. ‘நன்றாகக் கவிசெய்ய வல்ல புல

பாப்ஹோப் என்ற ஒரு பிரபல சிரிப்பு நடிகர் தனது சிறுவயதுபற்றிக் கூறுவதாவது:

“நான் சிறுவனாக இருந்தபொழுது டெவிவிஷன் இருந்ததில்லை. அதனால் வீட்டிலே குள்திபோன்ற சண்டைகளை கட்டின்கீழ் ஒழிந்திருந்தே பார்க்க முடிந்தது.” (பெற்றேரின் சண்டை)

வர்கள் அவர்கள் என்று பலர் கூறியும் அவன் வாய் கம்மா இருக்கவில்லை.

“இந்த முடமும் குருடுமா சிறந்த புலவர்கள்? இப்படி எத்தனை புலவர்களை எனக்குத் தெரியும்? எங்கே ‘மன்னு’ என்று தொடங்கி ‘மலுக்கு’ என்று முடியும்படி ஒருவெண்பாப் பாடட்டும் பார்ப்போம்” என்றது அவன் வாய்.

இதென்னடா ‘மலுக்கு’ என்று எல்லோரும் குசுக்கத்தார்கள்.

இரட்டையர்களுக்குக் கோபம் பிறந்துவிட்டது. தங்கள் உடம்பின் குறையைப்பற்றிக் கேவிசெய்தாலும் அவர்கள் பொறுத்துக் கொள்வார்கள். தங்கள் தமிழ்ப் புலமையை — தமிழ்த்தங்கையை — கேவிசெய்வதை அவர்களால் பொறுக்கமுடியவில்லை.

‘கடச்சுட’ இவனுக்குப் பதில் சொல்லவேண்டும் என்பது அவர்கள் எண்ணம்.

“கோட்டானே, நாயே குரங்கே” எனக் காளமேகப் புலவர் பாணியில் ஏசுவதற்கு அவர்கள் துணியவில்லை.

நெயாண்டி — பச்சைசப்படியான நெயாண்டி — மூலம் அவனுக்குப் பாடம் கற்பிக்க எண்ணினார்கள்.

முடவர் வாயிலிருந்து பாடல் வழுவி வீழ்ந்தது.

“மன்னுதிரு வண்ண மலைச்சம்பத் தாண்டற்குப் பன்னு தலைச்சவரம் பண்ணுவதேன்”

என்று வினாவோடு நிறுத்தினார் அவர். அவரது பாடற் குறிப்பை அறிந்த குருடர் பாடலைப் பூர்த்திசெய்தார். —பின்னின்(று)

“இளைத்த மடவார் இவன் குடுமி பற்றி வலுத்திமுத்துக் குட்டா மலுக்கு”

இளையவர் பாட்டைமுடித்ததும் கூடினின்றவர் ‘ஓகோ’ என்று சிரித்தார்கள். சம்பத்தாண்டான் முகத்தின் சமாடவில்லை.

“சம்பத்தாண்டான் சவரம் செய்விக்கின்ற காரணம் என்ன தெரியுமா? இவன் தண்ணேடாத்த ஆண்களுடன் சண்டைக்குப் போவதில்லை. இவன் வீரங்காட்டுவதெல்லாம் பெண்களிடந்தான். அவர்கள் கூட இவன் குடுமி யைப் பற்றி வலுத்து இழுத்துக் குட்டுகுட்டென்று குட்டி விடுகிறார்கள் பாவம்! இப்போது இவன் ஒருமுடிவுக்கு வந்துவிட்டான் “இந்தக் குடுமியே எனக்கு வேண்டாம் என்பதுதான் அது. அதனாலேதான் சம்பத்தாண்டான் சவரம் செய்விக்கின்றன்” என்பது பாடலின் பொருள்.

கொஞ்சம் மோசமான நெயாண்டிதான். அதனால் என்ன? சம்பத்தாண்டான் போன்றவர்களுக்கு அப்படித் தான் சொல்ல வேண்டும்.

சம்பத்தாண்டானைக் கண்டவர்கள்.

“மன்னுதிரு வண்ண மலைச் சம்பத்தாண்டற்குப் பன்னு தலைச் சவரம் பண்ணுவதேன்—பின்னின்(று)
இளைத்த மடவார் இவன் குடுமி பற்றி
வலுத்திமுத்துக் குட்டா மலுக்கு”

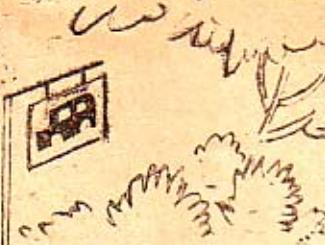
என்று பாடத் தொடங்கி விட்டார்கள். சிரித்துக் கேவி செய்தார்கள். அதனாலேன்ன? அவன் மூலம் தமக்கு மல்லவா ஒரு கேவிக் கவிதை கிடைத்தது.

சிரித்திரகானம்

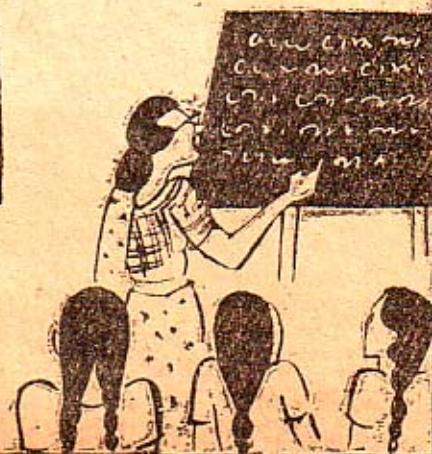
அத்தை மகள் ரத்தினத்துக்கு அத்தனை
மறந்தாரா

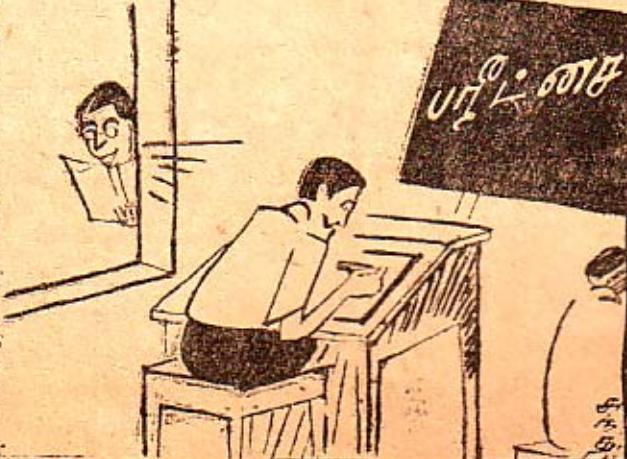
திருமணமாம் திருமணமாம்
ஒதுவெங்டும் உரைவலமாம்

அத்தனை கடிதம் வீவல முத்து முத்து

கேள்வி பிறந்தது அன்றை வீவல பதில்
கிடைத்தது இன்று

அரசியல் வாதிகள்

—எஸ். எச். ஜே. ஹூஸென்—

விண்ணுவகம்: பூர்வ பிரார்த்தியடைந்த அரசியல் வாதிகள் மூவர் சந்திக்கின்றனர். ஒருவர் அமெரிக்கர். மற்றவர் ஜப்பானியர். அடுத்தவர் இலங்கையர்.

அமெரிக்க அரசியல்வாதி: நன்பர்களே, உங்கள் நாட்டின் வளர்ச்சி எப்படி...? எங்கள் நாட்டில் பழைய ஒழிந்து, நாடு என்றும் விழாக் கோலம் பூண்டதுபோல் மின்கார ஒளியால் அலங்கரித்து இன்று சந்திர உலகத் தொப் பிடிக்கக்கூடிய அளவில் வளர்ச்சி கண்டு, முயற்சிக் கிடைக்கிறோம்: என்னுடைய தூர்திஷ்டம் - சந்திரமண்டலத்தில் புகுந்து வாழும் பூரிப்பைக் காணுமல் வந்ததுதான்.

ஜப்பானிய அரசியல்வாதி: இயற்கை எம்மை எவ்வித மாக அழிக்க நேர்த்தாலும், செயற்கையாலும் எமது தீராத விடாமுயற்சியாலும் நல்ல மனப்பாள்மையாலும் எம் நாட்டை பூரிப்புதலும் பொலிவுதலும் வைக்க நல்ல திட்டங்கள் தீட்ட இறைவன் எங்குச் சந்தர்ப்பம் அளிக்காமை என் தூர்திஷ்டம்தான்.

இலங்கை அரசியல்வாதி: பழையையப் பாதுகாத்து அதில் கலையழகைக் காண்பவர்கள் நாங்கள்: சிற்பங்கள், சிளைகள், கோபுரங்கள், எங்கள் பெருமையைப் பறை சாற்றுவன். காதற் காவியங்கள் இயற்றியவர்களின் ஓாழில் கவிதை நயத்தைக் காண்கின்றோம்: சிகிச்சைகள் கலையழகின் எடுத்துக் காட்டு. பழைமச் சின்னங்கள் எங்கள் தெய்வீகச் சின்னங்கள்... எம் வாழ்வுக்கு அமெரிக்கா, ஏன் பல நாடுகள் பணம் தருகின்றன. அவற்றை எம் மகிள்கள் தூயரின்றி அனுபவிக்கின்றார்கள்... இருந்தும் எம் நாட்டின் தீராத பிரச்சனைகள் பலவற்றிலிருந்து தப்பி இறைவனாடி அடைத்து என் அதிஷ்டம்தான்.

பரிட்செயும் மாணுக்களும்

எஸ். இஸ்ஸதீன்—அடம்பன்

பாடசாலையில் சித்திரப்பாட சோதனை நடக்கவிருக்கிறது.

ஆசிரியர்: மாணவர்களே நீங்கள் பார்த்த ஒரு காட்சியை வரையுங்கள்.

என்வோரும் வரைந்து முடிந்ததும் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு பரிட்சைத் தாளைப் பார்த்தார் உபாத்தியாயர்.

ஆசிரியர்: நீ என் ஒன்றும் வரைய வில்லையே வெறும் கடதாசியை தந்திருக்கிறேயோ?

கந்தன்: எல்லாம் வரைந்து முடிந்து விட்டது சார்.

ஆசிரியர்: என்ன படம் வரைந்தாய்?

கந்தன்: ஒரு புல் தரையில் மாடுகள் மேய்ந்து கொண்டிருப்பது போல் படம் வரைந்தேன்;

ஆசிரியர்: புல் எங்கே?

கந்தன்: மாடுகள் மேய்ந்து விட்டன

ஆசிரியர்: மாடுகள் எங்கே?

கந்தன்: புல் முடிந்து விட்டது, அதனால் மாடுகள் வேறு இடத்துக்கு போய் விட்டன. ஆகவே இந்த இடம் காவியாக இருக்கிறது.

தூரியன் மேற்கில் உதித்து கிழக்கில் மறையப்போகிறுன் என்று ஒருவன் கூறினால் நம் பலாம்: ஆனால் ஒரு கெட்டவன் தான் நல்வானுக மாறிவிட்டேன் என்றும் நம்பமுடியாது.

—யாரோ.

பப்பா, பப்பா, மன்னிப்பாய்

கு. குமரேஸ்வரன், நெல்லியடி.

போப் அலைக்காந்தர் ஒரு புழ் மிக்க ஆங்கிலக் கவி ஞர். அவர் தமது ஐந்தாவது வயதிலேயே கவி பாடத் தொடங்கிவிட்டார். அவருடைய இளம் பராயத்தில் யார் என்ன கேட்டாலும், கவிகளாலேயே பதிலளிப்பார். அவர் சுவை மிக்க பாடடுக்களிப் பாடியபோதும் தருண மறிந்து பாடாததால், அவரது போக்கு எல்லோருக்கும், குறிப்பாக அவரது தந்தையாருக்கு ஒரு தீராத தலையிடி யாயிருந்தது. பாடாதே, பாடாதே எனத் தன்னாலும் முடிந்த தளவு மைந்தனை எச்சரித்தார் தந்தையார். ஆனால் தன யன் தந்தையின் புத்திமதியை லட்சியப்படுத்தவில்லை. ஒருநாள் அன்பு மைந்தனை அழைத்து, ஒரு வேலையைச் செய்யும்படி கூறினார் தந்தையார். அலுப்புற்றிருந்த மகன் கவிதையிலேயே பதில் கூறினான். வேலை செய்யாத தாலும், தான் பாடாதே என்று கூறியும் மீண்டும் பாடிய தாலும், மகன் மீது அடக்க முடியாக் கோபம் கொண்டார் தந்தை. ‘பாடுவாயா’ என்று கேட்டுக்கொண்டே ஐந்து விரல்களையும் மைந்தனின் முதுகிற் பொறித்துவிட்டார். துக்கம் தொண்டையை அடைக்க, அடியைப் பொறுக்க முடியாமல் மெய் அதிரக் கண்ணீர் சொரிந்துகொண்டே

“Pappa Pappa pity take
No more verses shall I make”

[பப்பா பப்பா மன்னிப்பாய்; பாட்டொன்றும் இனி மேற் பாடேனே] என அழகாக அழுதவன்னமே பாடி னன். தந்தையின் முகத்தில் அசடு வழிந்தது.

பத்திரிகையாசிரியர்: சார்! நீங்க எழுதின கதை பிரசரிக்கத் தகுதி இல்லையே?

கதையாசிரியர்: அட, என்கதை இல்லை சார் அது. உங்க கதையைக் காப்பியடிச்சேனே!

—ஏ. ஏ. வெப்பை.

காந்திமகாலும் கெப்பிரம்பும்

காந்திமகான் இங்கி லாந்து சௌறை சமயம் ஒரு நாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் காந்திமகானிடம் வந்து - அன்றிரவு நடனமாட வரும்படி கேட்டனர். அவர் உடனே சிரித்து - அதற்கென்ன தடை, அப்படியே ஆகட்டும் என்றார். மேலும் - “நான் விரும்பிய ஒரே ஒருவருடன் தான் நடனமாடுவேன்”, “நீங்கள் தடையாக இருக்கக்கூடாது” என்ற நிபந்தனையும் செய்துவைத்தார். பல பெண்களும் அவருடன் நடனமாட விழைந்தனர். குறித்த நேரத்தில் காந்திமகான் நடனகூடம் வந்தார். தனது கைத்தடியுடனே, தத்திமி, தகதிமி, தக தக, தத்திமி என்று நடனமாடினார். நடனகூடம் அதிரும்படி எழுந்தது சிரிப்பொலி:

—மாமா - கரவெட்டி.

கார்ணனை கஞ்சன்!

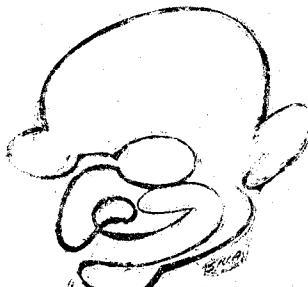
1-ம் நண்பன்: எங்களோடு கூடப் படித்தானே மாணிக்கம் அவன் இப்போ பட்டினத்திலே ஏதோ வேலை செய்கிறான்மே, அவனிடம் போன்றா? எப்படி நன்றாக உபசரித்தானு? படுகஞ்சனுயிருந்தானே?

2-ம் நண்பன்: அதையேன் கேட்கிறேய். ஒரு நாளைக்குப் பத்துப்பேருக்காவது சோறு போடாது விட்டார் அவன் மனம் குளிராதே இப்போது.

1-ம் நண்பன்: அடடே, அப்படியா? இப்போ கஞ்சன் கரி ணாக மாறிவிட்டானு?

2-ம் நண்பன்: ஆமாம்: இப்போது அவன் சாப்பாட்டுக் கடையல்லவா நடத்துகிறான்!

—வே. இனைகுட்டி, பதுளை.

போங்குட் ஷோவின் கண் பார்வை

“... ஒரு நாவல் மடைத்தனம் அற்றாக, நாவளாக இருந்தால் அது பிரசரத்துக்குத் தகுதியானது. கண் நோய் நிபுணரான என்னுடைய நண்பர் ஒருவர் என்னுடைய நிலையைப் பற்றி விளக்கிக் கூறுமட்டும் புத்தகம் வெளியிடுபவர்களின் கருத்து வியாபார நோக்கில் சரியானது. என்பதை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதிருந்தது.”

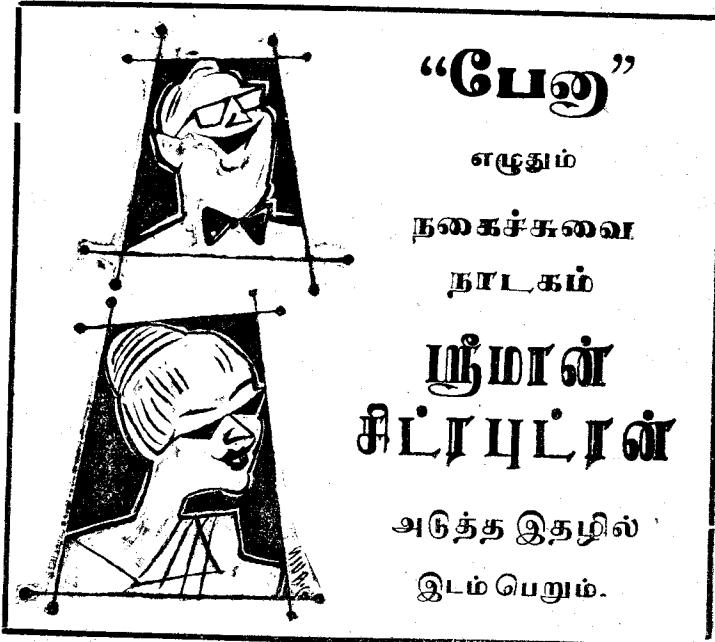
ஒரு நாள் பின்னேரம் அவர் என்னுடைய கண்களைச் சோதித்துவிட்டு என்னுடைய கண் ஒழுங்கானதென வும் ஆகவே விசேஷமாகக் குறிப்பிடுவதற்கு ஒன்றுமிக்க யெனவும் கூறினார். எல்லோருடைய கண்களையும்போல் தான் தன்னுடைய கண்களும் இருக்கின்றன என்ற கருத்தில் நான் இதனை எடுத்தேன். ஆனால் அவர் இதனை முரண்பாடானதை மறுத்துரைத்தார். கண்களைப் பொறுத்தவரையில் நான் பெரிய அதிருஷ்டசாலி என வும், பொருட்களை சரியாகப் பார்க்கும் ஒழுங்கான கண்பார்வை எனக்குண்டு எனவும் அவர் கூறினார்.

அத்துடன் இந்தப் பாக்கியம் ஜஸ்தொகையில் பத்து விகிதத்தினருக்குத்தான் உண்டு; மிகுதி தொண்ணாறு விகிதத்தினர் சரியான பார்வையற்றவர்கள் என்றும் எடுத்துரைத்தார். நாவல் துறையில் நான் வெற்றிகாண முடியாததற்கான விளக்கத்தை நான் உடனடியாக உணர்ந்து கொண்டேன். என்னுடைய உடம் கைப்போலவே, என்னுடைய மூளைப் பார்வையும் ‘ஒழுங்கானது.’ மற்ற மக்களின் கண்களைவிட வித்தியாசமாக அது பார்த்தது. சிறப்பாகப் பார்த்தது’ — ஷோ

— ரசிகன்

அமெரிக்க நாடும் வியட்நாம் முயலும்

‘‘யுத்த களத்தில் கூவிப் பட்டாளத்துக்கும் தேசாசிமானிகளுக்கும் இடையேயுள்ள வித்தியாசம் ஒரு முயலை ஓட்டியும் பிடிக்கத் தவறிய நாய் கூறிய விளக்கத்தை நினைவுட்டுகின்றது: ‘அந்த முயல் அதன் உயிருக்காக ஓடியது. நான் என்னுடைய சாப்பாட்டுக்காக மட்டும் ஓடினேன்.’ வியட்நாமியர்கள் தமது வாழ்க்கைக்காகப் போராடுகின்றனர். அமெரிக்கர்கள் தமது சாப்பாட்டிற்காகப் போராடுகின்றனர்.’’ — வியட்நாம் கொள்ளலாப் போராட்டத்தின் உள் கடை என்ற நாவில் அவுஸ்திரேவிய பத்திரிகையாளரான வில்விரெட் ஜி.புர்செட் எழுதியுள்ளது.

“நகைச்சுவை மன்னன் வாழ்விலோருநாள்”

தமிழ் கூறு நல்லுவக மக்களை தண் சிரிப்பால் சிந்திக்க வைத்து சீர்த்திருத்தக் கருத்துக்களைப் பரப்பி வந்து இன்று தமிழ் மக்கள் உள்ள மெல்லாம் அமரங்கி விட்ட நகைச்சுவை மன்னன் என். எஸ். கிருஷ்ணன் அவர்கள் ஒருநாள் தமது மனைவி மதுரம் அம்மையார் அவர்களே ஓரடு புகையிரதத்தில் வெளியூரொன்றுக்கு போய்க்கொண்டிருந்தார்.

அப்போது யன்னல் ஒரத்திலிருந்து கொண்டு வெளியுலகக்காட்சிகளை ரசித்துக்கொண்டிருந்த திரு.என்.எஸ்.கே. துள்ளிக்குதித்து “மதுரம்; மதுரம் பார்த்தாயா நாம் ஒரு பொருளை மறதியாக வீட்டில் வீட்டு விட்டு வந்து விட்டோமே. இந்த புகைவண்டியல்லவா எனக்கு ஞாபக மூட்டுகிறது” என்றார்.

மதுரம் “என்ன அது?” என்று வினவ, “இந்த யன்னல் ஊடாக கவனித்துக்கேள். என்னவென்று புரியும்” என்றார். மதுரமும் அவ்வாறு ஊன்றிக் கேட்டார். அவருக்குப் புலப்படவில்லை ஒன்றும்.

உடனே என்.எஸ்.கே. “இந்தப் புகைவண்டியின் சக்கரங்களின் ஒசையைக் கவனித்துப்பார். செக்குபுக்கு... செக்குபுக்கு... செக்குபுக்கு என்று கூறவில்லையா?

“நாம் நமது செக் புத்தகத்தை - அதாவது வங்கி கணக்கு புத்தகத்தை எடுத்து வந்தோமா?” என்று கேட்ட

நார். அப்பொதுதான் அவருக்கும் அது விளங்கியது. அதற்கு கணவரின் அறிவு நுட்பமான, நகைச் சுவையை எண்ணி யெண்ணி பெரிதும் வியந்தாராம்.

தொகுப்பு:

வி. சி. விகடர்

ஆதாரம்: மலைசிய “தமிழ் மலர்”

வசந்தம்

கலை இலக்கிய மாத இதழ்

- 1 கலை, இலக்கிய ரசிகர்கள் அணவரும் தவறாது வாசிக்க வேண்டிய மாத இதழ்.
- 2 ஒவ்வொரு மாதமும் பத்தாந் திகதி வெளியாகிறது.
- 3 சமூ நாட்டின் சிறந்த எழுத்தாளர்கள் தொடர்ந்து எழுதுகின்றனர்.

நவம்பர் இதழில்

திலோத்தமை பொன்னம்பலம், அ. ந. கந்தசாமி, பொமினிக் ஜீவா, துரை சுப்பிரமணியன், நாம்ஜோ—க. உமா மகேஸ்வரன், இ. இராகரெத்தினம், சாரணைக்கூழு, யோ. பெ., அலெக்சி டால்ஸ்டாய் உப்பட அநேகர்

ஏழுதியுள்ளானர்

முகவரி: ‘வசந்தம்’

சந்தா விபரம்:	முதலாம் குறுக்குத் தெரு,
தனிப் பிரதி 35 சதம்	கொழும்புத்துறை,
ஆண்டுக்கு 5 ரூபா	யாழ்ப்பானம்.

பாரதிதாசன் அவர்கள் வாழ்வில்

பாரதிதாசன் அவர்கள் வசிக்க வீடு கிடைக்காது அலைந்துகொண்டிருந்த நேரம். கடைசியில் அவர்களுது ஆருயிர் தோழரான ‘சிவா’ அவர்களின் முயற்சியால் ஒரு சிறு வீடு கிடைத்தது. அதன் வாயிலோ மிகத் தாழ்வானது. அதில் தெரியாது யாரும் நிமிர்ந்து சென்றுவிட்டால் தலையில் பலரென அடித்து உட்கார வைத்துவிடும்.

ஜியாவை சந்திக்க அடிக்கடி வரும் சிவா அவர்களும்; தமிழ் நெஞ்சன்’ என்ற ஓர் இளைஞரும் அடிக்கடி அந்த நிலைபடியில் மோதிக்கொள்வது வழக்கம்.

அன்றும் அப்படித்தான் ‘தமிழ் நெஞ்சன்’ முதலில் உள் சென்றுர்-பலரென மோதிக்கொண்டார். பின்னால் வந்த ‘சிவா’ அவர்கள் “என்டா! ஏருமைக்கிடா எத்துனை என் முட்டியும் இன்னமும் உணர்வு கிடையாதா? ஆனிந்து போகக்கூடாதா?” என ஏசிக்கொண்டு வந்தவர் மறு வினாடி ‘ஜேயா அம்மா!’ என்று தரையில் உட்கார்ந்துவிட்டார். பாவம். அவரது வழுக்கைத் தலையை வாயிலின் நிலைப் படி நன்றாக பதம்பார்த்துவிட்டது.

மற்றவருக்கு புத்தி சொல்லி வந்த அவரின் நிலையைக் கண்ட பாரதிதாசன் உட்பட வீட்டிலிருந்த அனைவரும் அடக்க முடியாத சிரிப்பால் அவதிப்பட்டுவிட்டனர், பல விட நேரங்கள்.

தகவல்: சு. மன்னர் மன்னன் எழுதிய
(‘பாவேந்தரைப் பற்றி’ என்ற கட்டுரை)
தகவல்: “விகடர்”.

“தர்ம சிந்தனை இல்லாத பணக்காரன் திருடன் அவனை மடையன் என்ற நிருபிக்கிறதும் கஷ்டமான காரியமல்ல”

—பீல்டிங்.

ஈதிர்வரும்

கிறிமீஸ் — புதுவருட

பண்டிகையை இனபழுதன் கொண்டாட

சிங்காரம்ஸ்’ல்

உங்களுக்குத் தேவையான புடவை ரகங்களை பெற்றுக்கொள்ளவும்.

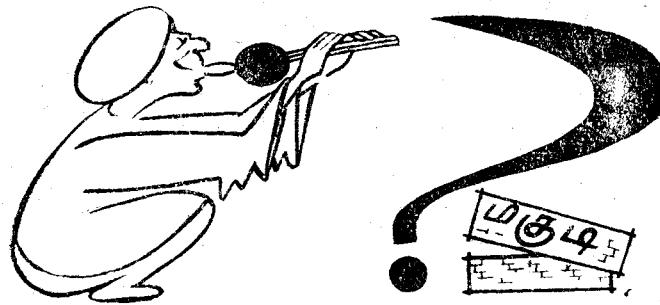
- * சேலைகள்
- * றவிக்கைப் புடவையாளர்
- * கமிக் புடவைகள்
- * நூட்டிங்ஸ்
- * பேப்ரிக்ஸ் ரகங்கள்
- * ரெட்மேட் ஆடைகள்

முதலியன

சிங்காரம்ஸ்

47, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு.

போன்: 78875

நீங்கள் கேட்க விரும்பும் கேள்விகளை ஒரு தபால் அட்டையில் எழுதி, “மகுடி”, சிரித்திரன், 101/4, சென்பெண்டிக்ஸ் மாவட்டத்தை, கொழும்பு-13 என்று விளாசமிட்டு அனுப்பவும்.

அ. திருஞானசம்பந்தர், கொடிகாமம்.

கேள்வி: படங்களில் நகைச்சுவை அமைவதால் ஏற்படும் நன்மை என்ன?

பதில்: பக்குதிலிருக்கும் பாவையை பார்த்து பரக்கசிரிக்க ஒரு அரிய சந்தர்ப்பம்.

என். சிவார்சா, யாழ்ப்பாணம்.

கே: சமரஸம் உலாவும் இடம் எது?

ப: தேர்தல் பந்தல்:

எஸ். பாருங், கிராண்ட்பாஸ்.

கே: கையிலே வளைவெதற்கு?

ப: காலமெல்லாம் கைவலஞ்சம் வாங்குவதற்கு.

எஸ். ராமச்சந்திரன், வெள்ளவத்தை.

கே: காதல் கல்யாணம் கடைசியில் கசப்பதேன்?

ப: சந்திரன் முழுமையடைந்த பின்னர் தேயாமல் என்ன செய்யும்.

ஆர். ராமநாதன், கரவெட்டி.

கே: செய்வினை குண்யத்தில் உங்களுக்கு நம்பிக்கை உண்டா?

ப: ஏன்யா எனக்கும் அறிவு குண்யமா அதில் நம் பிக்கைவைக்க.

எஸ். சண்முகம், பதுளை.

கே: எதிர்கால பெண்களின் உடை உப்படி இருக்கும்.

ப: ஆண்களின் உள்ளத்தை உடைக்கும் வகையில் இருக்கும்.

தேவச்சந்திரன், அல்வாய்.

கே: பணக்காரர் அநேகமாக இருதய நோயால் பீடிக்கப்படுகிறார்களே, ஏன்?

ப: அவர்களுக்கும் இருதயம் இருக்கிறது என்று உலகிற்கு அறிவிக்க.

ஆர். சரோஜா, கொட்டாஞ்சேனை.

கே: மனிதனின் மண்ணைசுக்கு காரணமென்ன?

ப: மனிதன் பிறக்கும் பொழுதே பூமியைப் பார்த்துக்கொண்டுதானே பிறக்கிறான்.

எஸ். பிள்ளைநாயகம், நெடுஞ்சீவு.

கே: இப்போது கொழும்பு சர்வகலாசாலையில் நடவடிக்கை என்ன?

ப: வேலையில்லாப் பட்டாளத்தில் சேருவதற்கு பயிற்சி நடக்கிறது.

எம். ஏ. முனுஸ், மன்னார்.

கே: ஆணைன் காதலுக்கும் பெண்ணைன் காதலுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் என்ன?

ப: ஆண் காதலை கூவிங்களால் ஹடாகப் பார்க் கிறோன், பெண் தூர் திருஷ்டிக்கண்ணுடிக்கூடாகப் பார்க் கிறோன்.

சி. தேவரஸஜா, மட்டக்களப்பு.

கே: மிருகங்களுக்கு மனிதனைவிட விவேகம் அதிக சிருந்தால் என்ன நடந்திருக்கும்?

ப: “மனிதசாலை” ஒன்று நிறுவப்பட்டு, அங்கு மனிதர்கள் சாதிப்பிரிவின்படி அடைக்கப்பட்டு, கண்காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

இ. ஶார்க்கண்டு, சிராண்.

கே: “எல்லாம் மாயைதான்,” என்பது என்ன?

ப: வாழ்க்கையில் தோல்வியற்றவனின் மலட்டு வேதாந்தம்.

ஈ. எம். கற்பகநாயகம், கருவெட்டி.

கே: நீங்கள் விரும்புவது எதை?

ப: பவுண் பல்லு கட்டினவர் மாத்திரமன்றி எல்லோரும் சிரிக்கவேண்டும்.

ஈகு, கொழும்பு.

கே: வறுமைப்பிடியில் வாழும் கலைஞரிடம் மகத்தான் படைப்புக்களை எதிர் பார்க்க முடியுமா?

ப: நட்சத்திரங்கள் இரவின் ஒளி விடுவதைப்போன்று வறுமையில்தான் கலைஞரும் பிரகாசிக்க முடியும்.

ஆசிரியர்: 10 மாம்பழம் 80 சதம் என்றால், ஒன்றின் விலை என்ன...?

மாணவன்: சார்... மார்க்கெட்டில் கேட்கவேண்டிய கேள்வியை எண்ணிடம் கேட்டால், எனக்கெப்படித் தெரியும்?

—வானதி.

நாகன் & கோ.,

71, 4-ம் ரூபுக்குத் தெரு,
கொழும்பு-11.

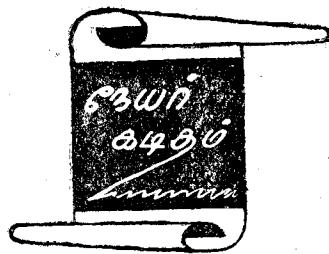
* பெரிய வெங்காயம்

* உருளைக் கிழங்கு

* பருப்பு

முதலியவற்றை
இறக்குமதி செய்யவர்கள்

கட்டுப்பாட்டு விலைக்கு
இவை எப்போதும்
எம்மிடம் கிடைக்கும்

அன்புள்ள சிரித்திரன் ஆசிரியர் அவர்கட்டு,

சிரித்திரன், சிறந்த நகைச்சுவைகளைத் தாங்கிவந்து வயற்றைப் புண்ணுகினிட்டான். உடனே மாத்திரைகளை அனுப்பிவைக்கவும்.

ஏ. ஏ. வெப்பை
அக்கரைப்பற்று

அன்புமிக்க சிரித்திரன் ஆசிரியர் அவர்கட்டு,

சிரித்திரன் இரண்டாவது இதழும் படித்தேன்: ஆனால் பெண்ட என்ற ஆங்கில ஆசிரியர் எழுதியுள்ள “How to live on 24 hours a day” என்ற அரிய நூலை திரு. சில்லையூர் செல்வராசன் அவர்கள் தமிழாக்கித் தரவிருப்பதும், தாங்கள் அதைப் பிரசரிக்க முன்வந்திருப்பதும், தமிழ் மக்களுக்கு செல்வராசன் அவர்கள் செய்யும் அரியசேவை என்றுதான் சொல்லவேண்டும்: நேரத்தின் மதிப்பைத் தெரியாமல் பொன்னான காலத்தை வீணாகக் கழித்து வரும் நம்மவர்கள் அதன் உண்மையானமதிப்பை அறிந்து பயன்பெற இந்நூலை மொழிபெயர்த்து வெளியிடுவது மிகவும் உதவ்யாக இருக்கும் என்பது என் திடமான நம் பிக்கை. ஒவ்வொரு தமிழரும் சிரித்திரனைப் படித்துப் பயன் பெறுவார்களாக.

அன்புள்ள
அருள் மா. இராஜேந்திரன்
111, பிக்கறிங்ஸ் வீதி
கொழும்பு - 13.

கனம் தங்கிய ஆசிரியருக்கு,

உங்கள் சிரித்திரன் பத்திரிகையைப் படித்தேன் இலங்கையில் மிகவும் அற்புதமான பத்திரிகை. நகைச்சுவைகள் நன்றாக இருக்கின்றன.

அ. தேவச்சந்திரன்
“இலக்குமி வரசா”
அல்வாய் தெற்கு,
அல்வாய்.

அன்புள்ள ஆசிரியருக்கு,

தங்களின் “சிரித்திரன்” என்னும் சிரிப்புப் பத்திரிகையைக் கண்டு எல்லையில்லா மகிழ்ச்சியடைந்தேன். இப்படியான ஓர் பத்திரிகையை எம் சமுத்திருநாட்டில் வெளி யிட்டு, ரசிகர்களின் உள்ளங்களைக் கவர்ந்த உங்களுக்கு என் நல்லாசிகள் பல உரித்தாகுக. ஹாஸ்யங்களில் எல்லையற்ற விருப்புடைய எனக்கு, தங்களின் பத்திரிகை ஒரு இனிய விருந்தாக அமைந்துள்ளது. நம் நாட்டில் வெளியாகும் எத்தனையோ பத்திரிகைகளில் என் கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்ந்த பத்திரிகை சிரித்திரனே. என் போன்ற ஆயிரக்கணக்கான ரசிகர்களின் இதயவாளில் என்றும் மறையா திலவாய் ஜோலிக்கப்போகும் சிரித்திரனின் எதிர்காலம் வளமுள்ளதாகவும், நாட்டிற்கு பயனுள்ளதாகவும் இருந்து பல்லாண்டு வாழ என் வாழ்த்துக்கள். வாழ்க சிரித்திரன். வளர்க அதன் புகழ்.

செ. அபிமனியு
நில்பனைத் தோட்டம்
நாகசேனை

எனது அன்பான ஆசிரியருக்கு,

உங்கள் நகைச்சுவைப் புத்தகத்தைக் கண்டேன் வாசித்து, சிரித்து, சிரித்து வயிறு புண்ணுகினிட்டது. இது போல் புத்தகம் இதுவரை நான் கண்டதில்லை. சிறுவருக்கும் ஓர் சிரிப்பு ஏடாக விளங்கும் உங்கள் சிரித்திரன் வாழ்க.

ஏ. ஆர். தாஜாதீன்
39, சோனகத்தெறு
சிலாபம்

கனம் ஆசிரியர் அவர்கட்டு,

உங்களால் வெளியிடப்படும் திங்கள் இதழான சிரித் திரன் எண்ணை வெதுவாக கவர்ந்துள்ளது. நகைச்சவை மட்டுமல்லாமல் அவை மிக ஆழ்ந்த உண்மைகளைப் புலப் படுத்தக்கூடியனவாக அமைந்திருப்பது மிகவும் பாராட்டக்கூடிய ஒன்றுகும். இவ்வையில் ஒர் தலைசிறந்த நகைச்சவை ஏடு “சிரித்திரன்” தான் என்பதில் ஐயமில்லை. நானும் எனது சுகமானவர்களும் மாதந்தோறும் “சிரித் திரன்” வெளிவரும் நாளை ஆவலோடு எதிர்பார்க்கின்றேயும். வாழ்க சிரித்திரன். வளர்க அதன் நகைத்திறன்.

அன்புள்ள

பொ. பாலசிங்கம்

“சிவாஸ் கபே”

262/1, ஆஸ்பத்திரி வீதி
யாழ்ப்பாணம்

அன்புள்ள ஆசிரியருக்கு,

உங்கள் சிரித்திரன் கண்டேன். நகைச்சவைக் கதை கள் மன்னதைக் கவர்ந்தன. “கருணாகர பயின்ட்” என்ற சம்பவம் ரசிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. இப்பத்திரிகை மேஜேலும் வளர்ச்சியடையும் என்பது என் திடமான நம்பிக்கை.

எஸ். எம். பரித்
45, லோவர்செண்ட்
முகத்துவாரம்

அன்புசால் சிரித்திரன் ஆசிரியருக்கு,

தங்களின் நகைச்சவைகள் ஒவ்வொன்றும் முத்தான சிரிப்புக்கொத்துகளே: யாரும் செய்யத் துணியாத செய் வில் “சிரித்திரன்” ஈடுபட்டிருப்பதைக் கண்டு பெருமையடைகிறேன்.

வி. சி. விக்டர்
110, பிரதான வீதி
இறக்கவான்

சிரித்திரனைக் கண்டேன் “பிஸ்நல்லில் ஒரு புலி” என்ற சிரிப்புக்கதை நீரைக இருந்தது. வாழ்க சிரித்திரன்.

ச. கணபதிப்பிள்ளை
41/14, பிக்கிரிங்ஸ் ரூட்,
கொழும்பு.

வாசக நேயர்களுக்கு

சிரித்திரனில் பிரசரிப்பதற்கு, உங்கள் வாழ்க்கையில் நடந்த சிரிப்புட்டக்கூடிய சம்பவங்கள், கதைகள், கவிதைகள் ஏதாவதிருந்தால் எழுதி அனுப்புங்கள். தரம் என்றால் தவறாது பிரசரிப்போம்.

அனுப்பும் விலாசம்

ஆசிரியர்

சிரித்திரன்

101/4, சென். பென்டிக் மாவத்தை,
கொட்டாஞ்சேனை,
கொழும்பு-13.

“ஓரிஜினல்” ஜேர்மன்
பெட்ரோமெக்ஸ்

சாதனங்களை கேளுங்கள்

இவைகள் இலங்கையெங்கினும் கிடைக்கும்

சோல் ஏஜன்ட்ஸ்:

சி. எ. ஆர்.
சப்ரமி அன் கோ.

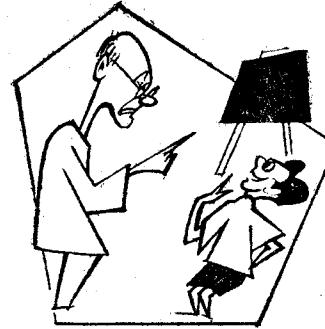
தபால் பெட்டி இல். 134,
கொழும்பு.

நீதிமன்றத்தில்

அன்று நீதிமன்றத்திற்கு சேர் முறே கவுற்றல் தலைமை தாங்கினார். பிறபகல் ஒரு மனியளவில் வழக்கு விசாரணை ஒன்று முடிவுற்றது. அடுத்த வழக்கிற்குரிய வர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். போதிய ஆயத்தமிழ்மையால் வழக்கை ஒத்திப் போட வேண்டுமெனக்” கோரினார், வக்கில் வீ. வி. சிறீநிவாச ஐயங்கார். “எந்த வழக்கையும் இன்று தவணை போட நான் தயாராயில்லை; ஒவ்வொரு வழக்கும் கூப்பிட்டதும் நடந்தேயாக வேண்டுமெனச்” சிறீஞர் நீதிபதி. “எனது கட்சிக்காரனுக்கு நேற்று தந்தியொன்று கிடைத்தது. அதன் பிரகாரமாகத் தூர இடுமொன்று சென்றுள்ளார். அதுவே உள்ள சங்கடமென்றார்” வக்கில்.

“உமது சங்கடமென்னவாயினும், அது எனக்குப் பரவாயில்லை. வழக்கு மறுமுறையும் கூப்பிடப்படும். நீர் ஆரம்பிக்காவிடின் வழக்குத் தள்ளுபடியாகுமென்றார்” நீதிபதி. இது கேட்ட வக்கில் வாய் புதைத்தமர்ந்தார். மீண்டும் குறிப்பிடப்பட்ட வழக்குக் கூப்பிடப்பட்டது. அத்துவக்காத்து சிறீநிவாச ஐயங்கார் ஆசனத்தை விட்டு அசையவேயில்லை. “வழக்கைத் தள்ளுபடி செய்யப் போகின்றேன்” என்றார் நீதிபதி. “தங்கள் சித்தம், அடியேன் பாக்கியம்” என்றார் வக்கில். எதிர்பாராத இவ்விடை கேட்ட நீதிபதி, சந்தேகங்கொண்டு வழக்கு நிர்ணயிப் படித்தார். பிரதிவாதிக்கே வக்கில் சிறீநிவாச ஐயங்கார் ஆஜாராயிருப்பது புலப்பட்டது. வழக்கு தள்ளுபடியாவது அவருக்குச் சாதகமாகையினாலேயே, நீதிபதி அவ்வாறு செய்வதை வக்கில் வரவேற்றார். இவ்வண்மையை உணர்ந்த நீதிபதி புன்னகையுடன், ஏற்கனவே வக்கில் வேண்டிய வண்ணம், வழக்கை ஒத்திப் போடார்.

—க. மார்க்கண்டன்

ஆசிரியர்: உலகிலே அதிக சணச் செறிவுள்ள இடம் எது?

மாணவன்: டபிள் டெக்கர் பஸ்ஸிஸ் புட்போட் சார். —கோடூ

சந்திரசேகராவின் சாட்டை

ஒரு நீதிமன்றத்தில் மிகத் திறமைசானி களான வழக்கறிஞர்கள், திரு. சந்திரசேகராவும், திரு. உருத்திராவும், வாதிக்கும் பிரதிவாதிக்கும் ஆஜாராயிருந்தனர். திரு. சந்திரசேகரா ஒல்லியான சிறு உருவமுள்ளவர். திரு. உருத்திரா பெருத்த உருவத்தினர். வழக்கு நடைபெற்றுக்கொண்டு இருந்த ஒரு கட்டத்தில், திரு. சந்திரசேகரா அடிக்கடி குறுக்கிட்டு கடைத்து திரு. உருத்திராவிட்டு கோபத்தை உண்டாக்கிவிட்டார். “உம்மைத் தூக்கி என்று சட்டைப் பைக்குள் போட்டுவிடுவேன் ஐாக் கிரைதை” என்று திரு. உருத்திரா கோபத்துடன் கூறினார்: “அப்படியானால் உமது தலைக்குள்ளும் பார்க்க சட்டைப் பைக்குள் அதிகம் மூனை இருக்கும்” என்று திரு. சந்திரசேகரா கூறினார்.

லெனின் புரட்சி உள்ளம்

வெனின் அவர்களை ஒரு பாதகன் சுட்டுவிட்டான். படுகாயம் அடைந்த வெனினுக்கு சிகிச்சை கெய்வதற்கு பிரபல டாக்டர்கள் வந்து, சில உயர்ந்தரக மருந்துகளை உபயோகிக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். உயிருக்கு மன்றுடிக்கொண்டிருந்த வெனின் மிக்க அமைதியாக ஒரு டாக்டரை அருகில் அழைத்து,

“இந்த மருந்துகள் ஒரு சாதாரண பாட்டாளியின் மகனுக்கும் கிடைக்குமா” என்று கேட்டார்.

“கிடைக்காது தங்களைப் போன்ற பெரியவர்களுக்கே கிடைக்கும்” என்று கூறினார் டாக்டர்.

“புரட்சி இன்னும் நாட்டில் வேறான்றவில்லை. எனக்கு அந்த உயர்ந்த மருந்து வேண்டாம்” என்று கூறிவிட்டார் வெனின். டாக்டர்கள் எவ்வளவோ கெஞ்சினர். வெனின் அந்த மருந்து உட்கொள்ளாவிட்டால் பிழைப் பது கடினம் என்று எடுத்துக்கூறினர். ஆனால் வெனின் மறுத்துவிட்டார்.

பொதுவுடைமைத் தலைவர்களும் டாக்டர்களும் வெனின் மனைவி “குருப்ஸ்கேயா” விடம் சென்று எப்படியும் இந்த மருந்தை வெனினுக்கு கொடுத்துவிடுங்கள். என்று வேண்டினார்கள். அந்த அம்மையாருக்கு ஒரு யுக்தி தோன்றியது. தினசரி வெனின் உட்கொள்ளும் ரொட்டியுடன் அந்த மருந்தை இரிகசியமாக கொடுத்து வந்தார். வெனின் பிழைத்தார். வெகு நாட்களுக்குப் பின்னர் தன் மனைவி செய்த காரியத்தை அறிந்தார். கோபம் கொண்டார். தலைவர் உத்தரவை மீறிய “குருப்ஸ்கேயாவை” சொரித்து தண்டிக்கும்படி நீதிபதிக்கு உத்தரவிட்டார்.

நீதிபதி முறையாக விசாரித்து தீர்ப்பளித்தார். “குருப்ஸ்கேயா” குற்றவாளிதான். ஆனால் இந்தக் குற்றவாளி தாம் செய்த குற்றத்தின் மூலம் சோசியத் சர்க்காருக்கு பெரும் சேவை செய்திருக்கிறார். ஆதலால் அவரை விடுதலை செய்கிறேன்.

பூமிசாஸ்திரம்

ஆசிரியர்: பூமி உருண்டை என்பதை எவ்வாறு நம்பலாம்?

மாணவன்: ஆசிரியிலே தமிழன் பூகோளம் என்று பெயர் இட்டதாலும், நாளைடவில் புனுட்டோ என்பவர் நிருபித்ததாலும், உருண்டையென எழுதியவர்கட்கு சரியென்று போடுவதாலும் நம்பலாம்.

ஆசிரியர்: சூரிய ஒளியிலே ஏழு நிறங்கள் இருப்பதாக எப்படி அறிந்தீர்கள்?

மாணவன்: எம் புராணக்கதைகளிலே சூரியன் ஏழு குதிரைகளைப் பூட்டிய தேரினை ஓட்டிவருவதாகக் கூறப் படுவதனாலும், விஞ்ஞானியரின் ஆராய்ச்சியாலும் அறிந்தேன்.

ஆசிரியர்: பூமி தன்கைத் தானே சுற்றுவதை எவ்வாறு நம்புகின்றார்கள்?

மாணவன்: சார்..., அடியாதீங்க. பீடியைப் புகைத்து புகையை விழுங்கியபோது பூமி சுற்றுவதாக நம்பிக்கொண்டேன் சார்.

ஆசிரியர்: ? ? ?

— பாக்கியம்

நோயாளியிடம் ஒருவர் தனது குடும்ப வைத்தியரைப்பற்றி விபரித்தபொழுது, “வாதம் என்று வைத்தியம் செய்விக்கும் நோயாளி சன்னியிலே இந்துவிடுகின்றார். ஆனால் எனது குடும்பவைத்தியரிடம் நோயாளி எந்த நோய்க்கு வைத்தியம் செய்கிறாரோ, அதே நோயினால்தான் இறப்பார்.”

என் காதலர்....?

யாரோ ஒருவர், புதினாறு வயதும் நிரம்பாத என்கூக் காதலிப்பதாகக் கடிதம் போட்டிருந்தார். எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. என் அப்பா இதனை அறிந்தால் என் உயிர் போய்விடுமே என்ற நடுக்கத்துடன், தொடர்ந்து வாசித்தேன். எனது அப்பா தன்னுடன் ஒன்றாகப் படித்தவர் என்றும், ஒரே கந்தோரில் வேலை செய்வவரென்றும், அப்பாவினுடைய சம்மதத்தைப் பெற்றுவிட்டதாகவும், அடுத்த வரிகளில் எழுதப்பட்டிருந்தன. என் தலை சுற்றிற்று: அப்பாவுடன் கூடப்படித் தவர் என்னைக் காதலிப்பதா...? கிழடே...! மீசை நரைத் தும், ஆசை நரைக்கணிலையென்ற கேள்வியா இது...? அப்பாவும் இதற்கு இணக்கிவிட்டாரா...? தீயில் மிதிபட்டவைப்போல் அப்பாவிடம் சென்றேன். அப்பா சிரித்தார். மகளே...! சிங்கள வகுப்பில் என்னுடன் கூடப் படித்த இருப்பு வயது வாலிபன் அவன் என்றார். நான் நானைத் தட்டி பேறுவை திறந்துவைத்திருக்கிறேன்.

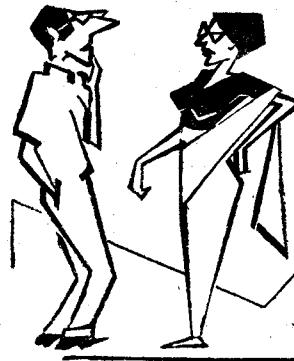
— அமிர்தம்.

பஞ்சவர்ணக்கிளி

இயற்கை அழகுடைய பெண்களை பஞ்சவர்ணக்கிளியென் வர்ணை செய்தார்கள் புலவர்கள். இன்றைய பெண்கள் அதனைத் தவருகப் புரிந்துவிட்டார்கள் போலும்; ஆகவேதான், முகத்தில் வெள்ளை நிறத்தில் பவுடரும், நெற்றியில் கறுப்பு நிறத்தில் பொட்டும், சொன்டில் சிவப்பு நிறத்தில் மையும், கழுத்தில் மஞ்சள் நிறத்திலே பொன்னகையும், உடலில் ஏதோ ஒரு நிறத்திலே உடுப்புமாக ஜந்து வர்ணங்களையும் கூமந்து அலங்காரம் செய்து நடமாடுகிறார்கள். இதனால் இளையவர்கள் சரி, முதியவர்கள் சரி பஞ்சவர்ணக்கிளியாகிவிடு.....

— அமிர்தம்.

Mrs. டாமோடரன்

Mrs. டாமோடரன்:

ஏன் டார்விங் மீட்டிங்கிலை நீங்க டமில் ரொம் சிலோவா ஸ்பீக் பண்ணினாது.

Mr. டாமோடரன்:

நான் டார்விங் இங்கிலைப்பில் யோசித்து டமில்லை மாற்றி பேச டைம் எடுக்கும்தானே:

பாலர் கதை

முயலின் தந்திரம்

ஒரு காட்டில் ஒரு முயல் வாழ்ந்து வந்தது. அது தன் தந்திரத்தால் காட்டு மிருகங்களுக்கு இரையாகாமல் சிலித்து வந்தது. ஒரு நரி முயலிடம் மிகவும் பொருமை கொண்டு அதை எப்படியும் கொன்றுவிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் ஒரு ஒநாயிடம் சென்று “ஓநாய் அன்னை நான் உனக்கு ஒரு உதவி செய்யவே வந்திருக்கிறேன். நீ இறந்தமாதிரி படுத்திரு: நான் போய் எப்படியாவது முயலை உண்ணேப் பார்க்க அனுப்புகிறேன். நீ ‘லபக் என்று பாய்ந்து முயலைக் கொண்றுவிடு.’” என்று கூறி

ஒனாயை படுக்கவைத்துவிட்டு முயலிடம் சென்றது. “முயலாரே உனக்கு விஷயம் தெரியுமா? ஒனாய் அண்ணு இறந்துவிட்டார்; பாவம் நீ போய்ப் பார்க்கவில்லையா” என்று கேட்டது முயலும் “ஜயய்யோ ஒனாய் இறந்துவிட்டதா? நான் போய்ப் பார்க்கிறேன்” என்று கூறிச் சென்றது. முயல், ஒனாய் இருக்குமிடத்திற்குச் சென்று எட்டி நின்று பார்த்தது. ஒனாய் ஆடாமல் அசையாமல் படுத்தி ருந்தது. முயல் உண்மையில் ஒனாய் இறந்து விட்டதோ என்று அறிவதற்காக பலத்த குரவில் “ஒனாய் அண்ணு இறந்து விட்டதாக நரிமாமா கூறினாரே; ஒனாய் அண்ணு இறந்திருந்தால் வாய் திறந்தபடி இருக்குமே, இவருக்கு வாய் முடி இருக்கிறதே? ஆதலால் இவர் இறக்கவில்லை, நரி மாமா தெரியாமற் கூறிவிட்டார். என்று ஒனாய்க்கு கேட்கும்படி கூறியது. உடனே ஒனாய் மெதுவாக வாயைத் திறந்தது. அதை கவனித்த முயல் ‘ஓகோ என்னைக் கொல்வதற்காகத்தான் இந்த நடிப்பா’ என்று ஏன் எம் செய்து விட்டு பாய்ந்து ஓடிச் சென்றது.

—ஸ்ரீ ஜயந்தா.

உங்களுக்கோ அல்லது உங்கள் உறவினருக்கோ, உத்தியோக பிரச்சினையோ, காதல் விவகாரமோ, விவாக இடையூரே, குடும்ப சங்கவோ, எதிரிகளின் தொல்லையோ

(எதுவானாலென்ன எழுதுங்கள் அல்லது நேரில் சந்தியுங்கள் (இரகசியங்கள் வெளியிடப்படமாட்டாது))

பி. எம். தீர்தாய்க்க,

103, ஸ்ரீ சங்கராஜ மாவத்தை,
மருதாணை — கொழும்பு.
கடிதங்கள் கம்பனை விலாசத்திற்கே எழுதப்பட வேண்டும்.

ஞாயிறும் திங்களும் இருக்கும் விலாசம்:
அருத எண்ணேய் தோழிலகம்,
கம்பனை. தொலைபேசி: 454

சிரி கதைப் போட்டிக்கு சிரித்திரன் பரிசு

சிரித்திரன் நேயர்களை
மாணவர்களுக்கு இநோ ஒரு
அரிய சந்தர்ப்பம்!

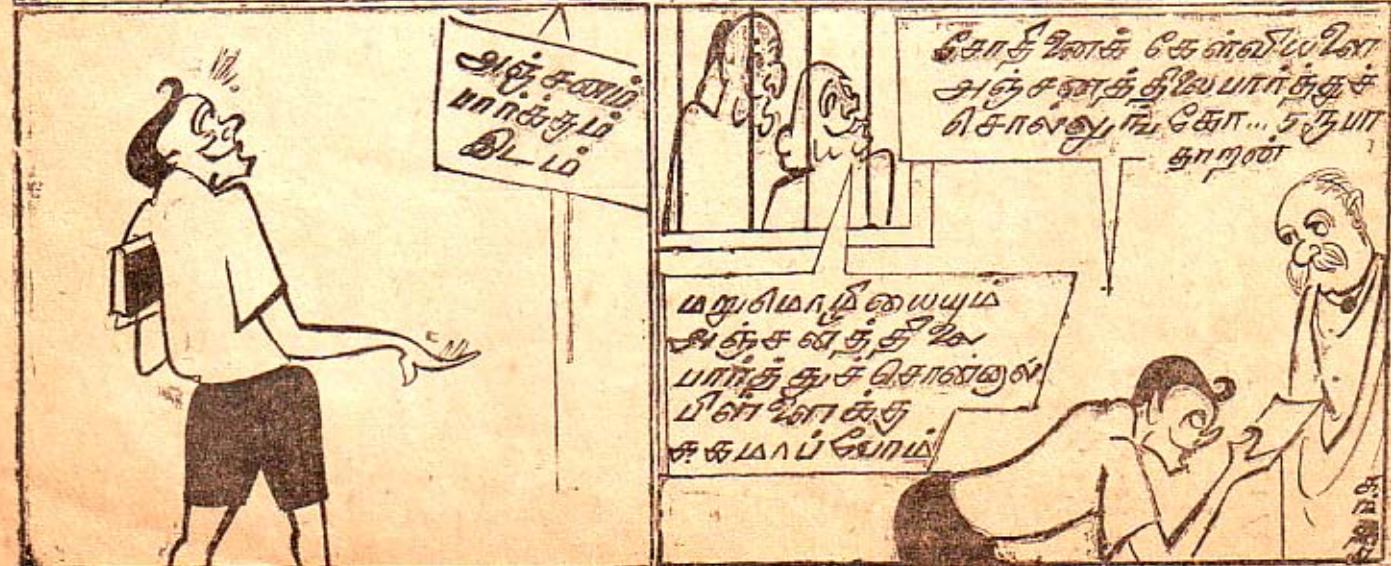
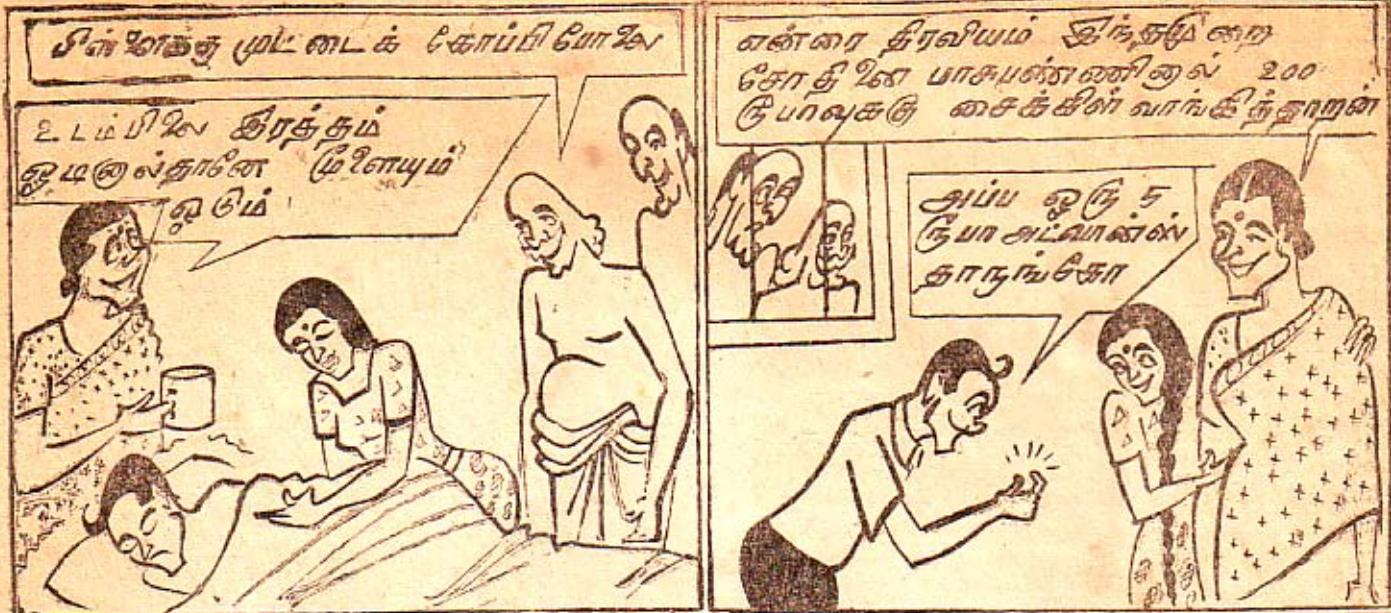
ஹாஸ்யமும், கருத்தும், நிறைந்த
சிரி கதைகளை எழுதி
அனுப்புங்கள்

நிறந்த கதைக்கு
50 ரூபா

பரிசாகக் கிடைக்கும்

முடிவு தீக்கி 2—2—66

டாக்டர். எஸ். குமாரசுவாமி
இந்தப் பரிசை வழங்க
முன்வந்திருக்கிறார்.

வசீகரிக்கும் சக்திவாய்ந்த
சுகந்த மணம் வீசும்

- * லோட்டஸ் பவுடர்
- * பிறவியன்டெயிள் கீம்
- * கீங் கோகன்ட் ஹெயார் ஆயில்
- * கால்டர் ஹெயார் ஆயில்

முதலியவைகளைப்
பாவியுங்கள்

ஏக வினியோகஸ்தர்கள்:

**கெளரி டிரேடின்
கம்பெனி,**

56, 13-ம் ரூக்குத் தெரு,
கொழும்பு-11.

தொலைபேசி: 4007

“நகைச்சுவை விழா”

தயாரிப்பு:
கே. பாலச்சந்திரன்

டைரக்ஷன்:
ஜில்லா ரீயோ பிரிஸ்

விமர்சகர்:
“ரசிகன்”

சிரிப்பது ஒரு கலை
சிரிக்க அழைத்து
சிரிக்க வைத்தார்கள்
கொழும்பு கலைக் குழுவினர்.
நகைச்சுவை விழா என்ற
பெயருக்கு பொருத்தமான
நிகழ்ச்சிகளை தாயாரித்து
அளித்த இனைஞர் பாலச்சந்திரனை
பாராட்ட வேண்டும்.

ஈழத்திருநாட்டில் திறமை
மிக்க நடிகர்கள் இருக்கிறார்
கள் என்பதை இந் நகைச்
சுவை விழா நிருபித்து விட்டது.
சிலிக்க வைப்பதே தனது
பணியாக - தொண்டு புரியும்
“சிரித்திரன்” கொழும்பு
கலைக்குழுவினரை, மேலும்
இம்மாதிரி நகைச்சுவை
விழாக்களை அளிக்குமாறு
வேண்டுகின்றன.

24 மணி நேரத்தில்
எப்படி வாழ்வது?

நாளாந்த அற்புதம்

— சில்லையூர் செல்வராசன் —

“ ஆமாம்; சரி வரக் காரியங்களைச் செய்யத் தெரி யாமற் சுங்கடப் படுகிறவர்களில் அவனும் ஒருவன். நல்ல ஸ்திதி. ஒழுங்கான வருவாய். வாழ்க்கையின் தேவைகளுக்கு மட்டுமல்லது, உல்லாசங்களுக்கும் போது, மனப் போதும்: உண்மையில், செலவாளியும் அல்ல. ஆனாலும் ஆசாமி எப்போதும் சுங்கடப் படுகிறுன். எனினும், தன் வருவாயின் பயனை அனுபவிக்க அவனுக்கு முடியவில்லை. ஜாம் ஜாமென்று ஜாகை—ஆனால் பாதி வீடு வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறது. எப்போது பார்த்தாலும் ஏலக்காரர் வந்து போன வீடு மாதிரித் தோற்றும். புத்தம் புத்தாடைகள்—தொப்பியோ கிழிசல்! பள பளவென்று கழுத்துப் பட்டி—கோளிப் பை மாதிரிக் கார்ச்சட்டை! நம்மை விருந்துக்கு அழைக்கிறோன். போனால், பாத்திரம் பளிங்கு—பழுதடைந்த உணவு—பொருக்கு விழுந்த கோப்பை! அவனுக்கே காரணம் புரிய வில்லை. தன் வருவாய், அசட்டைப் போக்காக அழிந்து கரைகிற தென்று வெறும் விளக்கம் வேறே. அதிற் பாதி வருவாய் எனக்குச் சிடைத்தால் தெரியும்! நான் வாழ்ந்து காட்டுவேன்—”

எங்களிற் பலர், ஓரோர் சமயம், எங்கள் உயர்வு மனோபாவத்தோடு, இப்படிக் கண்டன வார்த்தைகள் பேசுவதன்டு.

அநேகமாக நம் அஸைவருக்குமே, நம்மைப் பற்றி, நிதி மந்திரிகள் என்று நினைப்பு. அந்தந்தக் கணத்தில்

அத்தியாயம்—1

ஆர்னல்ட் பென்ட்
நூலின் தமிழாக்கம்

தோன்றுகிற அகந்தைப் பெருமை, இன்னின் அளவு பணத்துடன் எப்படி வாழ்க்கை நடத்துவது என்று விளக்கிப் பத்திரிகைகளில் பக்கம் பக்கமாகக் கட்டுரைகள் வருகின்றன. அவை கிளப்பி விடும் ஆசிரியர் கடிதங்களின் உக்கிரம், அக்கட்டுரைகள் உண்டு பண்ணி விடுகிற பரபரப்பை நிருபிக்கும். சமீபத்தில், ஒரு தினப் பத்திரிகையில், வருடம் 85 பவுண் வருவாயில் ஒரு பெண் சொகுசாக நாட்டுப் புறத்தில் வாழ்க்கை நடத்த முடியுமா என்றும் கேள்வியைச் சுற்றிப் பெரியதொரு சர்ச்சையுடே மூண்டு நடந்தது. “வாரம் 8 விலிங் வருவாயில் வாழ்வது எப்படி?” என்று ஒரு வியாசம் கூடவந்து பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால், “இருபத்தி நான்கு மணி நேரத்தில் எப்படி வாழ்வது?” என்று ஒரு வியாசம் வந்து பார்ப்புதில்லை. இருந்தும், காலம் பணத்துக்குச் சமம் என்கிறார்கள். அந்தப் பழமொழி உண்மையைக் குறைத்தே பேசுகிறது. நேரம், பணத்தை விடப் பல மடங்கு மேலானது. நேரம் இருந்தால், பொதுவில், பணத்தைப் பெற முடியும். ஆனால், நீங்கள், காள்டன் ஹோட்டல் பரிசாரகள் ஒருவன் வைத்திருக்கும் அளவு பணம் வைத்திருந்தாலும், எனக்கோ,—ஏன்—அடுப்படியிற் கிடக்கும் பூஜைக் குட்டிக்கோ, கிடைக்கும் நேரத்தைவிட அதிகமாக ஒரு நிமிட நேரத்தையேனுக்கூடுக்குக்கென்று விலைக்கு வாங்கிக் கொள்ள முடியாது.

தாந்துவ தரிசிகள் அண்ட வெளியைப் பற்றி விளக்கம் செய்திருக்கிறார்கள். நேரத்தைப் பற்றி அவர்கள் விளக்கம் செய்ததில்லை. அசைத்துக்கும் அடிப்படையான, விளக்க முடியாத மூலப் பொருள் நேரம் தான். அதிருத்தால் எல்லாம் ஆகும்; இல்லாவிட்டால் எதுவும் ஆகாது. நேரப் பங்கிடு இருக்கிறதே—உண்மையில் அது ஒரு

ஒதுவர்: ஸ்வாமி நான் சண்யாசியாக சேர வந்திருக் கிறேன். ஆனால் ஒரு திபந்தனை.

ஸ்வாமி: என்னப்பா உவகை துறந்து ஸ்வாமியாக மாற வந்திருக்கிறோயே பிறகு நிபந்தனை என்ன?

ஒதுவர்: இல்லை கவாமி கடந்த 30 வருடமாக இந்த தாடியை வளர்த்துவந்திருக்கிறேன் இதை மட்டும் எடுக்கச் சொல்லிவிடாதீர்கள்.

ஸ்வாமி: தாடிமேல் இவ்வளவு பாசம் இருக்கும் போது பிறகு ஏன்ப்பா உனக்குச் சின்யாசம்?

—வினிதா.

நாளாந்த அற்புதம்; ஆராய்ந்து கென்று, நிஜமாக ஆச்சரியம் தரும் ஒரு விவகாரம். நீங்கள் காலையில் எழுந்து பார்த்தால், ஆகா! வாழ்க்கைப் பிரபஞ்சத்தின் நெய்யாத இழைகளில் இருப்பத்தி நான்கு மணி நேரத் தால், உங்கள் மடி, புதுமையாக நிரப்பப்பட்டிருக்கிறது! அது உங்களுக்குரியது. சம்பத்துக்களில் எல்லாம் மிகப் பெறுமதி வாய்ந்த சம்பத்து அது. முழுக்க முழுக்கத் தனித் தன்மை வாய்ந்த அந்தச் சொத்து, அதே தனித் தன்மையான முறையில், உங்கள் மீது சொரியப் பட்டிருக்கிறது.

ஏனென்றால், கவனியுங்கள்! உங்களிடமிருந்து யாரும் அதை எடுக்க முடியாது. திருட முடியாத திரவியம் அது. வேணுவரும், நீங்கள் பெற்றதை விடக் கூடவோ குறைநூல்வோ அதைப் பெறுவதுமின்லை.

இலட்சிய ஐனநாயகம் என்று பேசுகிறீர்களே! இதோ, நேரம் என்ற ராஜ்யத்தில் பணப் பிரபுத்துவம் இல்லை; அறிவுப் பிரபுத்துவமும் கிடையாது. மேதைக்கென்று மேலதிகமாகத் தினம் ஒரு மணி நேரமாவது சண்மானம் கிடைப்பதில்லை. அதற்கும் மேலாக, அங்கு தண்டனைக்கே இடமில்லை. மனம் போன போக்கிற செலவிட்டு, உங்கள் மகத்தான் சம்பத்தை மன்னாக்கினாலும்,

உங்களுக்குரிய நேரப் பங்கீடு நிறுத்தி வைக்கப் படுவதில்லை. எந்த ஒரு மாயச் சக்தியும் தோன்றி:- “இவன் போக்கிரி; இல்லை என்றால், குறைந்த பட்சம் ஒரு மடையன். நேரச் செல்வத்தைப் பெற இவனுக்கு யோக்கியதை இல்லை; இவனுக்குரிய நேரப் பங்கீட்டு மீட்டரை வெட்டிட வேண்டியது தான்” என்று சொல்லப் போவதில்லை. நேரம், நீதி தேவனை விட நிலை பேரூன்து. நேரம் என்னும் வருவாயை, ஞாயிற்றுக்கிழமைகள் வந்து பாதிப் பதும் இல்லை. இவற்றுக்கு மேலாக, வருங் காலத்திடமிருந்து முன்கூட்டியே நேரத்தை வரவாக எடுத்துக் கொள்ளவும் முடியாது. கடஞ்சியாவது இயலவே இயலாது. தாண்டிச் செல்லும் அந்தந்தத் தருணப் பொழுதையே அவமாக்க முடியும்.. நாளைப் பொழுதை இன்று செலவிட முடியாது; உங்களுக்கென்றே அது வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. அடுத்த மணித்தியாவத்தை முன்கூட்டி அவம் செய்தல் இயலாது; அது உங்களுக்கென்றே பத்திரமாக இருக்கிறது.

இந்த விவகாரமே அற்புதமானது என்றேன்; அது சரி தானே?

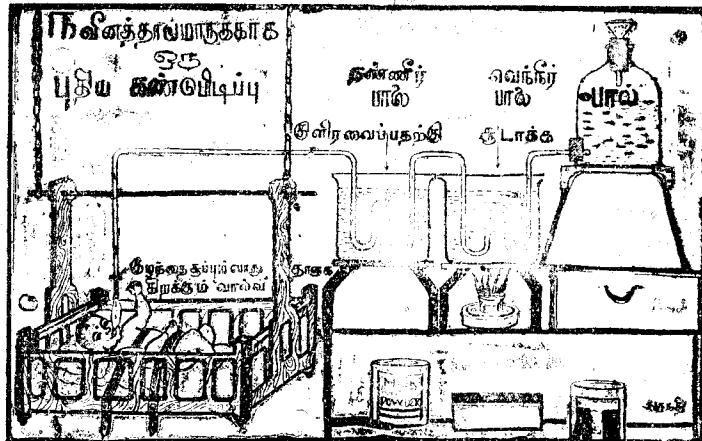
நாளாந்தக் காலமாகிய இந்த இருப்பத்தி நான்கு மணி தேரத்தைக் கொண்டு நீங்கள் வாழ்ந்தாக வேண்டும். இதை வைத்தே, உங்கள் தேக சுகம், ஆனந்த வேணை, பணம், திருப்தி, கொரவம், அழியாத உங்கள் ஆத்மாவின் பரிமைம், அணைத்தையும் வாழ்க்கைத் தறியில் நெய்து கொள்ள வேண்டும். இந்த நேரத்தின் சரியான உபயோகமே, மிகச் செம்மையான உபயோகமே, அத்தியாவசியமான காரியம்; கடைப் பிடிக்க வேண்டிய, மனதுக்கு உகந்த வெகு யதார்த்த காரியம். எல்லாமே இதில் தான் தங்கியிருக்கிறது. உங்கள் மகிழ்ச்சி—நீங்கள் அணைவரும் வசப் படுத்திக் கொள்ளத் துடிக்கும் அந்த வசப்படாத பெரும் பாக்கியம்—என் நண்பர்களே! இதில் தான் தங்கியிருக்கிறது. பத்திரிகைகள் எல்லாம், புதுமை வேட்கையும் புதுமைப் போக்கை ஒம்பும் பண்பும் பெற்றிருக்கிற போதிலும், “இன்னின் அளவு பண வகுவாயுடன் எப்படி வாழ்வது” என்பதற்குப் பதிலாக, “இன்

னின்ன அவுட நேர வருவாய்டன் எப்படி வாழ்வது” என பது பற்றிக் கட்டுரைகள் தாங்கி வெளி வராமலிருப்பது விந்தைதான்! நேரத்தை விட மிக மலினமானது பணம்: சிந்திக்கப் போலூல், எல்லாவற்றையும் விடவே சர்வ மலினமானது பணம் தான் என்று தெரியவரும். அது, குப்பைக் குவியல் போலப் பூமிக்குப் பார்மாக எங்கும் கிடக்கிறது.

குறிப்பிட்ட பண வருவாய்டன் ஒருவன் சீவேனூபா
மம் செய்ய முடியா விட்டால், அவன் மேலும் சிறிது
அதிகம் சம்பாதிக்கிறான் — அல்லது திருடுகிறான்; அல்லது
யணம் வேண்டுமென்று பத்திரிகை விளம்பரம் போடு
கிறான். வருடம் ஆயிரம் பவுண் வருவாயிற் சமாளிக்க
முடியாமையினால் ஒருவன் தன் வாழ்க்கையைக் குழப்பி
யடித்தே திருவில்லை. மனதைத் திடப்படுத்தி கொண்டு,
வருவாயை மேம்படுத்தி, வரவு செலவைச்
சரி செய்கிறான். ஆனால், நாள் ஒன்றுக்குக் கிடைக்கும்
இருபத்தி நான்கு மணி நேரம் என்னும் வருவாயை
வைத்து, நியாயமான எல்லாச் செலவினங்களையும் தீர்க்
கமாகச் சரிக்கட்டத்தக்கதாக, ஏற்பாடு செய்துகொள்ள
ஒருவனால் முடியா விட்டால், நிச்சயமாக அவன் தன்
வாழ்க்கையைக் குழப்பியடித்தே கொள்கிறான். நேரப்
பங்கிடு, என்ன தான் கிரமம் தவறுமற் கிடைக்கும்
கருணை வாய்ந்ததென்றாலும், கூடக் குறைய வழங்காத
குருரமான கட்டுப்பாடும் உடையது.

எம்மில் எவர், நாளொன்றுக்கு இருபத்தி நான்கு மணி நேரத்தைக் கொண்டு, சரி வர வாழ்கிறோம்? “வாழ்கிறோம்” என்னும் போது, சிவித்திருக்கிறோம் என்பதையோ, “வாழ்க்கையைச் சமாளிக்கிறோம்” என் பதையோ நான் கருதவில்லை. எம்மில் எவர், எம் நாளாந்த வாழ்க்கையின் “அந்த மகத்தான் செலாவணி இலாகாக்கள்” எப்படி நடத்தப்பட வேண்டுமோ அப்படி நடத்தப் படவில்லையே என்ற மனச் சஞ்சலத்திலி ருந்து, விடுபட்டிருக்கிறோம்? எம்மில் எவர், எம் புத்தம் புத்தாடையின் மதிப்பை வெட்கக் கேடான தொப்பியின் தோற்றம் வீழ்த்திவிடவில்லை என்றே, தட்டுத் தாம் சாளக் கவனத்தில் சாப்பாட்டின் தரத்தை நாம் மறந்து

வின்கானப் பால்

தாய்மார்களே! பக்கத்து விட்டு பங்கலூற்றுடன் மணிக்கணக்காக பேசக் குழந்தை விடாதாம் என்ற கவலையா? இதோ கண்டு பிடிப்பு: இதைச் சுற்று இணைத்துவிடுகள் போதும். நேரத்துக்கு நேரம் பால் கொடுக்கும் கவலையே உங்களுக்கு வேண்டாம்.

—குகதாசன்.

விடவில்லை என்றால், நிச்சயமாகத் திருப்பி கொள்ளக் கூடியவர்? எம்மில் எவர், “கூடுதல் நேரம் கிடைக்கிற போது நான் அதைச் செய்து முடித்து விட வேண்டும்” என்று தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொள்ளாதவர்; வாழ்க்கை முழுவதுமே அவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டே வந்திராதவர்?

கூடுதல் நேரம் எமக்கு ஒரு போதும் கிடைக்கப் போவதில்லை. கிடைக்கக்கூடிய நேரம் முழுவதும் எடுக்க கிடைக்கிறது; எப்போதும் தவறுமற் கிடைத்தே வந்திருக்கிறது. கவனிக்கப் படாமலிருக்கும் இந்தப் பேருண்ணமைய நான் உணர்ந்து கொண்டமையே, (நான் கண்டு பிடித்துக் கொண்டமையல்ல) நாளாந்த நேரச் செலாவணியின் நுணுக்கமான நடைமுறை சாத்தியப் பரிசோதனையை நடத்தும் வண்ணம், என்னேத் தூண்டியுள்ளது.

(தொடரும்)

ஆனந்தா லேகியம்

பாவித்துப் பாருங்கள்.

இதன் அதிசய குணத்தை
ஓரே நாளில்
அறிந்துகொள்ளலாம்.

திரும் வியாதிகள்:

வாய்வு, வயிற்றுவலி, மலச்சிக்கல், சகல விதமான வாதங்கள், அல்லிரணம், பித்தமயக்கம், சொரிச்சல், சூதகவாய்வு, நெஞ்சடைப்பு, சகலவித மூலவியாதி களும் சுகப்படும்.

**பெரியது – ரூபா 5-75
சிறியது – ரூபா 3-00**

தயாரிப்பாளர்:

ஆனந்தா வெந்தியசாலை

147, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு-11.

பின்னால் நடக்கிறதை பார்

பஸ்வில் நெரிசல் தாங்காத பெரியவர் முனுமுனுத்தார்:

“இதென்ன கண்டறியாத பஸ். இதிலை ஏறுகிறதும் போதும், நெரிபட்டு எழும்பு முறிவுதும் போதும்.

கொண்டக்ரர்: இது கஷ்டமென்றால் நீர் தனியே ஒரு பஸ் பிடித்தல்லவா வரவேண்டும். இதில் ஏன் வந்து கஷ்டப்படுகிறீர்.

பெரியவர்: ஏன் தமிழி: இதுவும் தனி பஸ்தானே. இதிலை வேறு ஏதும் பஸ் தொடுத்திருக்கிறதோ?

கொண்டக்ரர்: (கோபத்துடன்) என்ன சட்டம் பேசகிறீர் இப்படிச் சட்டம் பேசினால் இறக்கிவிட்டுவிடுவேன்.

பெரியவர்: என்னை இறக்கிவிட்டால் பின்னால் நடக்கிறதை பார்.

கொண்டக்ரர்: உம் என்ன செய்லீர்?

பெரியவர்: நான் என்ன செய்வது! பின்னால் நடந்து வருவன்: —வே. இனியகுட்டி - பதுளை.

சந்தா வியரம்

வருடம் ஒன்றுக்கு	4 ரூபா	50 சதம்
6 மாதத்திற்கு	2 ரூபா	25 சதம்

சந்தாதாரராகச் சேர விரும்புவோர்
கீழ்க்காணும் விலாசத்திற்கு
விண்ணப்பிக்கவும்:

ஆசிரியர்,
சிரித்திரன்,
101/4, சென்ற் பெண்டிக்ஸ் மாவத்தை
கொட்டாஞ்சேனை,
கொழும்பு-13.

ஓரு அறிவித்தல்!

சிறுவர்களுக்கு மட்டுமல்ல — பெரியவர்களுக்கும்!

இக்கதை எனது சொந்தக் கற்பணியில் பிறந்ததல்ல. எந்தப் புத்தகத்திலும் வாசித்ததுமல்ல. எங்கோ, எப்பொழுதோ, எவ்ரோ சொல்லக் கேட்ட கதை. சின்ன வயதில் கேட்ட இக்கதை காலத்தால் அழியாது கருத்தில் குடிகொண்டுவிட்டது.

இக்கதையை யார் எனக்குச் சொன்னார்கள்? பாட்டியா, மாமாவா, அண்ணா அல்லது வழியில் சந்தித்த ஓரு தாத்தாவா? கதை நினைவிருக்கிறது. கதை சொன்னவன் மறைந்துவிட்டான்.

நான் சிறுவனுயிருக்கும்போது இக்கதையைக் கேட்டு மகிழ்ந்தேன். என்னை மகிழ்வித்த கதை எல்லாக் சிறுவர்களையும் மகிழ்விக்கட்டும் என்ற எண்ணத்தால் இக்கதையை “சிரித்திரி” என் சிறுவாசகர்களுக்குத் தருகிறேன்.

இக்கதையின் மூலமென்ன? தகுந்த ஆதாரங்களுடன் யாராவது அதைக் கண்டுபிடித்துத் தெரிவித்தால் நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைவேன்.

அ. ந. கந்தசாமி.

சிறுவர் தொடர்க்கதை

சங்கீதப் பிசாசு

— அ. ந. கந்தசாமி —

1-ம் அத்தியாயம்
மந்திர மணி

சாரங்க நாட்டிலே சிரங்கன் என்றெரு சங்கீத வித வாஸ் இருந்தான். அவனுக்கு ஒரு மனைவியும் ஐந்து பிள்ளைகளும் இருந்தனர். அவன் கல்யாணம் செய்த காலத்தில் ஊரிலே கர்நாடகசங்கீதத்துக்கு மதிப்பிருந்தது. அதனால் அவனுக்குப் போதிய வருவாயும் இருந்தது. ஆனால் சில [ஏ] காலம் செல்ல கர்நாடக சங்கீதத்துக்கு மதிப்புப் போய் டப்பா சங்கீதத்துக்கு மதிப்பேற்பட்டது. இதனால் சிரங்க

கனை இசைக்கச்சேரிகளுக்கு அழைப்பவர்கள் குறைந்து போனார்கள். அதன் காரணமாக அவனை வறுமைநோய் பீடித்தது.

இதைக் கண்ட அவனது நண்பர்களில் சிலர் அவன் கீட்டம் சென்று, “ஐயா சிரங்கபுதுவதரே, உம்முடைய டு... கீதம் மிகச் சிறப்பாய் இருந்தாலும் அதைக் கேட்டு ம

பழைய ஆசிரியர்: (பழைய மாணவனைப் பார்த்து) என்னடா ராமு எப்பொழுது பார்த்தாலும் தெருவையே அளந்துகொண்டு இருக்கிறுயே? என்ன உணக்கு வேலையேதும் இல்லையா?

ராமு: நான் “சேர்வை”யர் பார்ட்டியில் இருந்து கேலி பார்க்கிறேன் சார்!

இரா. தர்மலிங்கம், நெடுந்தீவு.

இந்த ஊரில் யாருமில்லை. ஏனெனில் இந்த ஊரில் உள்ளார் அனைவரையும் சினிமாப் பைத்தியம் பீடித்திருக்கிறது. ஆகவே அந்தப் பைத்தியம் நீங்கும்வரைக்கும் தயவுசெய்து நீங்களும் டப்பாப்பாட்டுக்களையே பாடிவரவேண்டும்’’ என்று விண்யமாகக் கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

ஆனால் சீரங்களே அதற்கு இசையவில்லை: “நான் உயர்வான கர்நாடக இசையையே எனது இளமைக்காலத்திலிருந்து பயின்றுவிட்டேன். டப்பாப் பாட்டுக்களைப் பாடுவது எனக்கு மிக எளிதானாலும் அதில் கலையூடுகோ சிறப்போ இல்லை என்பதே எனது எண்ணம். அதுடன் ஒரு டப்பாப்பாட்டை நாலு நாட்கள் கேட்டவர்கள் ஜிந்தாம் நாள் அதனை விரும்பிக்கேட்கமாட்டார்கள். அது இலகுவில் புளித்துவிடுகிறது: அதனால்தான் சினிமாப் பாட்டுகள் தியாகையர் கீர்த்தனைகள்போல் நீண்ட நாட்கள் சீவித்திருப்பதில்லை: டப்பாப்பாட்டு தேங்காய் சேர்ந்த மோதகம், கொழுக்கட்டை போன்றது. கர்நாடக சங்கிதமோ பொரிவிழாங்காய் போன்றது. காலையில் அவித்த மோதகம் மாலையிலே ஊசிப்போய்விடுகிறது: ஆனால் பொரிவிழாங்காயோ பல மாதக்கணக்கில் உணவாகப் பயன்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட கர்நாடக இசையை விடுத்து இலகுவில் ஊசிப்போகும் சினிமாப் பாட்டுக்களை என்னால் விரும்பிப்பாடு முடியாது. இன்னும் சினிமாப்பைத்தியம் நீங்கும்வரை டப்பாப்பாட்டுக்களைப் பாடும்படி கேட்டார்கள். இந்தப் பைத்தியம் ஒருபோதும்

நீங்காது என்பதே எனது கருத்து: ஆனபடியால் நான் உங்கள் ஆலோசனையை ஏற்று டப்பாப் பாட்டுக்களைப் பாட ஆரம்பித்தால் சாகும்வரை அப்பாட்டுக்களையே பாடவேண்டியிருக்கும்: அத்துடன் மக்கள் என்ன சீரங்க பாகவதர் என்று அழைப்பதற்குப் பதிலாக டப்பாப் பாக வதர் என்று அழைக்கவும் ஆரம்பித்துவிடுவார்கள். அதனால் இது என்னால் முடியாத காரியம்’’ என்று கூறிலிட்டான்.

நன்பர்கள் இதைக் கேட்டுக் கவலையட்டந்தார்களாயினும் “ஐயா சீரங்க பாகவதரே கொண்ட கொள்கையை விடாத உத்தம மனிதர் நீங்கள். அதற்காக உங்களைப் பாராட்டுகிறோம்’’ என்று அவரைத் தம் வாயாறுப் பாராட்டிவிட்டுச் சென்றார்கள்.

சீரங்கனின் இக்கொள்கைப் பிடிப்பின் காரணமாக அவனது வறுமை மேலும் மேலும் அதிகரித்தது. வீட்டிலே சமைப்பதற்கு அரிசி வாங்குவதற்குக்கூட அவனிடம் போதிய பணம் இல்லாது போய்விட்டது. அதனால் அவனது ஜிந்து பிள்ளைகளும் பசியால் அழுதார்கள். அதனைக் கண்டு துக்கம் தாழாமல் சீரங்கன் எங்காவது போய்பணம் தேடிவரவேண்டும் என்று வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டான்.

வழியிலே தனக்குத் தெரிந்த ஒரு பணக்காரர் எதிர்ப்பட அவரிடம் “ஐயா பிரபுவே, நான் செலவுக்குப் பணமில்லாது கஷ்டப்படுகிறேன். ஜிந்து சூபா கொடுங்கள். அடுத்த சங்கிதக்கச்சேரிக்குக் கிடைக்கும் பணத்தில் கடனைத் தீர்த்துவிடுகிறேன்’’ என்று சொன்னான்.

அதற்கு அந்தப் பணக்காரர் சிரித்து, “தம்பி, உன்னுடைய கதையைக் கேட்க எனக்கு மிகவும் மனவருத்தமாக இருக்கிறது. என்றால் காதுக்கினிய சினிமாப்பாட்டுக்களைப் பாடமாட்டாயே தம்பி! உன்னையார்கச்சேரிக்கு அழைப்பார்கள்? ஆகவே உன்னால் கடனைத் தீர்க்க முடியாது. மேலும் ஒவ்வொருவனும் தனது வருவாய்க்குண்ணே சிவிக்கப் பழகவேண்டும் தம்பி. எவ்வளவு

கஷ்டம் வந்தாலும் கடன் வாங்கக்கூடாது தம் பி: அது கெட்ட பழக்கம் தம்பி” என்று தாராளமாகப் புத்தியித் துறிவிட்டுச் சென்றுவிட்டார்.

சீரங்கனுக்குத் துக்கம் அதிகரித்தது: சிறிதுதேரம் சற்றுத் தொலைவிலுள்ள காட்டிற்குச் சென்று அங்கே யுள்ள பெரிய ஆலமரத்தின் நிழலில் ஆறி-இருந்துவிட்டு வரலாம் என்று காட்டை நோக்கி நடந்தான்.

அந்த ஆலமரம் ஐநூறு விழுதுகளுடன் ஒரு பெரிய மண்டபம்போல் காட்சியளித்தது. சீரங்கன் தூண்கள் போல் காட்சியளித்த அந்த விழுதுகளிடையே தன் மேல் துண்டை விரித்துவிட்டு சம்மணம்கொட்டி, உட்கார்ந்தான்.

சீரங்கனுக்கு வாழ்க்கை வெறுத்துப்போய்விட்டது. தற்கொலை செய்துகொள்வதுதான் மேல் என்று யோசித் தான் அவன். ஆனால் சாகுமுன் கடைசிறுறையாக ஒரு கச்சேரியைச் செய்துவிட்டுச் சாகவேண்டுமென்பது அவனுது ஆசை. ஆனால் மனிதரோ கர்நாடக இசையை வெறுத்துவிட்டார்கள். ஆகவே, தன் கடைசிக் கச்சேரியைக் காட்டு மிருகங்களுக்கும் வானத்துப் பறவைகளுக்கும் தடத்துவது என்று தீர்மானித்து அவையாவது தனது இசையைக் கேட்டு மகிழ்த்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டு ஆலமர மண்டபத்திலே தன் கச்சேரியைத் தொடங்கி அன்ஹீரங்கன்.

தொடங்குமுன்னர் தன் குரலை டயர்த்தி “வளவிலங்குகளே, பறவைகளே, மரங்களே டிக்கெட்டில்லாத இசை விருந்து; தயவுசெய்து வந்து கேளுங்கள்” என்றுசப்த மிட்டுவிட்டு பாட ஆரம்பித்தான் அவன்.

அதைக்கேட்டு சிங்கம், புலி, கரடி, யானை, கழுதை, ஏருமை, மான்போன்ற பெரிய மிருகங்கள் எதுவும் அங்கு வரவில்லை. ஒருசில காகங்களும், ஒரு அணிலும் ஒரு ஒன்றுமே வந்தன. மரங்கள் வேறான்றி நிற்பனவாதலால் விரும்பியோ விரும்பாமலோ பாட்டைக் கேட்டுக்

தயவான வேண்டுகோள்

கூட்டமொன்றில் தலைவர் பேசுகிறார்: அன்பர்களே! எம் நாட்டுப் பெருங்குடி மக்களே! தொண்டர்கள் உங்கள் மத்தியில் பொதுநல நிதி திரட்டுவதற்காக தட்டுகள் ஏந்தி வருகிறார்கள். தயவுசெய்து அதில் இருந்து ஒன்றையும் எடுக்கவேண்டாம் என்று பணிவாகக் கேட்டுக்கொள்கிறோம்!

இரா. தர்மலிங்கம், நெடுந்தீவு.

கொண்டு நின்றன. சீரங்கன் “ஏன் பெரிய மிருகங்கள் என் பாட்டைக் கேட்க வரவில்லை? அந்தப் பெரிய பணக் காரரைப்போல் அவற்றையும் சினிமாப் பைத்தியம் பீடித்துவிட்டது போலும்!” என்று தன்னுள்ளே கூறிக் கொண்டான்.

சீரங்கன் இவ்வாறு தனது பாட்டுக்கச்சேரியை நடத்திக்கொண்டிருக்க, ஆலமர விழுதுகளிடையே ஒரு சல சவப்பு ஏற்பட்டது. சீரங்கன் பாட்டை நிறுத்தாமலே சப்தம் வந்த திசையை நோக்கினான். இது என்ன? கன்னங் கரேலென்று கறுத்த பிசாசொன்று ஆலமரத்தின் விழுதுகளிடையே நிற்றுகொண்டு தனது தலையை ஆட்டி ஆட்டிப் பட்டை ரசித்துக்கொண்டிருந்தது. சீரங்கன் பயந்துபோய்ப் பாட்டை நிறுத்தினான்.

பாட்டை நிறுத்தியதும் அந்தக் கரிய பிசாக “ஐயா பாகவதரே, பாட்டை நிறுத்தாதீர்கள். உங்கள் கர்நாடக இசை என் காதிற்கு அமிர்தம்போல் இனிக்கிறது. தயவுசெய்து தொடர்ந்து பாடுங்கள். கச்சேரி முடிந்ததும் தான் உங்களுக்கு நல்ல பரிசு வழங்குவேன்” என்று மன்றுட்டமாக வேண்டிக்கொண்டது.

சீரங்கன் பயத்தோடு பிசாசை நோக்கி “நீ யார்?” என்று கேட்டான்.

துழல் பாடத்தில் கணக்கு

அசிரியர்: டேய, கோபால் ஜந்து காட்டுமிகுகங்கள் கூறு. கோபால்: முன்று சிங்கம், இரண்டு புலி.

—வே. இளைகுட்டி - பதுளை

அதற்கு அந்தப் பிசாசு “ஜயா பாகவதரே, என் பெயர் சங்கிதப்பிசாசு. உங்களுடைய மெல்லிசை மிகவும் அருமையாக இருப்பதால் நான் மீம்யறந்து ஆடிக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆகவே கச்சேரியைப் பாதியில் சூழப்பாமல் பாட்டைத் தொடர்ந்து பாடுங்கள். கச்சேரி முடிந்ததும் உங்களுக்கு வேண்டியதெல்லாம் நான் தரு வேன்” என்று பதில் கூறியது.

சீரங்களுக்கு இப்பதில் அதிக மகிழ்ச்சியைத் தந்தது: கர்நாடகப் பாட்டுக்களைப் பாடத் தொடங்கியதும், “நிறுத்து, சினிமாப்பாட்டு பாடு” என்ற கோஷ்டத்தைத் தான் அவன் சில காலமாகக் கேட்டுவந்திருக்கிறார்கள். அது மனிதர்களின் கோஷம். ஆனால் ஒரு ஆலமரப் பிசாசு தொடர்ந்து பாடு என்று கூறுகிறது. இதைவிட வேறு சந்தோஷம் இவ்வுலகில் உண்டா? அந்தப் பிசாகைக் கட்டிப் பிடித்து முத்தங்கொடுக்க வேண்டும்போல் இருந்தது அவனுக்கு.

கச்சேரி முடிந்ததும் சங்கிதப்பிசாசு சீரங்களின் காலடியில் வீழ்த்து அவனை சாஷ்டாங்கமாக வணங்கியது.

“ஜயா பாகவதரே, தங்களுடைய இசையைப்போல் இனிய இசையை இதற்கு முன்னர் நான் எப்போதும் கேட்டதில்லை. இதற்கு நான் தங்களுக்குச் செய்யக்கூடிய கைமாறு என்னிடமிருக்கும் இந்த மந்திரமனியைத் தருவதுதான். இந்த மனி உங்கள் வறுமை நோயை அடியோடு போக்க வல்லதாகும். நீங்கள் விரும்பும் சகல பொருட்களையும் இம்மந்திரமனி உங்களுக்கு அளிக்கும். நீங்கள் விரும்பும் பொருளின் பெயரை முன்றுதரம் உச்சத்துவி ட்டு மனியைக் கிலுக்கினால் போதும். அப்பொருள்

உடனே உங்கள் முன்னர் வந்துவிடும்” என்று கூறிக் கொண்டே சங்கிதப்பிசாசு ஒரு கண்டாமனியை சீரங்கன் கையில் ஒப்படைத்தது.

மந்திரமனியைப் பெற்ற சீரங்கனின் மன மகிழ்ச்சியைக் கூறவும் வேண்டுமா? மனியைப் பெற்றுக்கொண்ட சீரங்கன் அதை ஒரு தடவை பரீட்சித்துப்பார்க்க விரும்பி னன். ஆகவே “கனிவர்க்கங்கள் வேண்டும்” என்று முன்று தடவை உச்சரித்துவிட்டு மனியைக் கிலுக்கினால். மனியின் ஒசை டனைர், டனைர் என்று காடு முழுவதும் ஓவித்ததோடு, என்ன ஆச்சரியம்! பல விதமான கணிவர்க்கங்கள் அவன் முன்னே ஒரு அழிய விரிப்பில் தோன்றின. மாம்பழம், பலாப்பழம், வாழைப்பழம், ஆப்பிள் - என்ற பலவித கனிகளும் காணப்பட்டன;

சீரங்கன் அவற்றை சங்கிதப்பிசாசோடும், கச்சேரிக்கு வந்து பாட்டைக்கேட்ட அணிற்பிள்ளை, ஒன்றை, காகங்கள் ஆகியவற்றேரும் பகிர்ந்து உண்டான். அதன்பின் பசியால் வாடும் தனது பிள்ளைகளின் நினைவு வரவே சங்கிதப்பிசாசிடம் “நான் போய்வருகிறேன்” என்று விடை பெற்றுக்கொண்டு வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

வழியில் “தல்ல கலைக்கு நாட்டில் இடம் கிடைக்கா விட்டாலும் காட்டில் இடம் கிடைத்ததே. மனிதன் மதிக்காத கலையைப் பிசாசு மதித்துப் போற்றிச் சன்மா னமும் அளித்ததே” என்று தன்னுள் தானே கூறிக் கொண்டான் சீரங்கன்.

[தொடரும்]

அடுத்த இதழில் II-ம் அத்தியாயம்

போம்மைப் பேய்

கலைஞர் அறிமுகம்

வெளியக் கலைஞர் குமார்

வட இந்தியாவிலிருக்கும் அஜந்தாக் குகை ஒரு கலைக் களஞ்சியம். காலனால் இக் குகையின் கலைப் பொக் கிளிங்கள் கவரப்படவில்லை.

மட்டக்களப்பிலும் ஒரு அஜந்தாக் குகை இருந்தது. ஒரு காலம் அக்குஷக கலை வளர்க்கும் கூடமாகவிருந்தது. இன்று குகை மூடப்பட்டுவிட்டது. ஆனால் அக்குகையின் சிறப்பு மங்கவில்லை — மறைவசில்லை, மக்கள் மன்றத்தில் மதிப்புக்குறையாது நிற்கிறது:

அஜந்தாவை நினைக்கும்போது ஒவியக் கலைஞர் குமாரின் கலைப் படைப்புகளைக் கருத்தில் கொணராதார் யாருமில்லை. ஒவியம் தீட்டுவார்; சிறப்பம் செதுக்குவார்; சிரிக்கவைக்கும் சிந்தனைக் கருத்துக்களைவாரி இறைப்பார்.

மட்டக்களப்பு சிற்றுண்டிக் கிராமத்தை பிறப்பிட மாகக்கொண்ட ஒவியரி குமார் ஒரு இயற்கைக் கலைஞர். ஒரு தடவை 'கல்கி' ஆண்டு மலருக்காக செய்யப்பட்ட விளம்பரத்தில், கண்கியிலேயே பிரசரமாகியிருந்த ஒரு விளையாரரை பெரிதாகக் கீறி ஒரு புத்தகசாலையின் முன் புத்தத்தில் வைத்திருந்தார். பிள்ளையார் 'கல்கி' படிப்பது போன்றது அப்படம். இதைக் கண்ணுற்ற சைவுப் பெரியார்கள் கிளர்ச்சி செய்ய ஆரம்பித்தனர். கல்கி சஞ்சிகையில் உள்ள படத்தைக் காண மறுத்த கணவான்கள், குமாரின் கணபதி படத்தைக் கண்டு குழுறினர். இக் குழுறவே குமார் அவர்களுக்கு பெரியதொரு விளம்பரத்தைத் தேடிக் கொடுத்தது.

தமிழகம் சென்று 'பாலு பிரதேர்ஸ்' நிறுவனத்திலும் சில காலம் பயிற்சிபெற்றுத் திரும்பிய குமார் அவர்கள் இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் வெளியாகும் பல சஞ்சிகைகளுக்கு ஒவியதானம் செய்திருக்கிறார். இப்பொழுது

கந்தாஜையிலுள்ள எஸ். பி. எம். திரைப்படப் பிடிப்பகத் தின் கலைப்படகுதியில் கடமைபுரிகிறார். எஸ். பி. எம். மின் கன்னிப் படைப்பான் 'சகய' என்ற சிங்களப் படத்தில் ஒவியரின் கலைத்திறனைக் காணலாம்.

இலங்கையில் தற்போது தயாரிக்கப்பட்டுவரும் சுவரொட்டிகளுக்கு, கலைஞர் குமார் அவர்கள் 'சகய' விளம்பரத்துக்காக வரைந்து கொடுத்துள்ள சுவரொட்டிகள், சிராம் வைத்தாற்போலிருப்பதே அவரின் கலைத்திறமைக்கு எடுத்துக்காட்டு.

எளிகைம்ப்பற்றும், இன்சுவைப் பேச்சும், இளைய உளப்பாங்கும், எவருடனும் இயல்பாகப் பழகும் தன்மையும் கொண்ட இவ்விளம் கலைஞரின் எதிர்காலம் சிறப்புப் பெறும் என்பதில் ஜயமில்லை.

உலகப் பெரியார்கள் தமிழ்ப் பெரியார்கள் ஆகியோரின் நல்லுரைகளுடன் கூடிய கலோக அட்டைகளை, அவரவர்களுடைய படங்களுடன் வரைந்து, கலைஞர் குமார். 1961-ம் ஆண்டு சத்தியாக்கிரகத்தின்போது மட்டக் களப்பு போராட்ட அணிக்கு வளங்கினார். அட்டைகளுடன் கலைஞர் குமார் நிற்பதை இத்துடனுள்ள படம் காட்டுகிறது.

— 'பானு'

மயான காண்டம்

— க. நடராசா —

இடுப்பிட்டி இரண்டு காற்சிவண்களிற் பெரும் பாலானவர்களின், இறுதி உறைவிடம் ஆடிமயானம். அதன் பெயரைக் கேட்டாலே, மயிர்க் கூச்செறியும். அங்கு நிகழும் அதிசய சம்பவங்களால் பகற் போதிலும் அங்கு செங்வதற்கு அஞ்சவர். அங்கே பாழ்மண்டப மொன்று:

அந்த மண்டபத்தில் கள்வர் மகாநாடு ஆரம்ப மானது. கும்பிருட்டு. நாய்கள் ஊனையிட. ஆந்தைகள் அவற், கூகைகள் கூல, பேய்கள் நடனமிட்டன.

கழுகுக்கண் முத்தையா, கழுத்தறுத்த காந்தாளி, இவஞ்சப்புலி இன்ஸ்பெக்ரர் கஜகரணம், கறுப்புச் சந்த கமீது, பிறபக்கற் பெரியசாமி முதலியோர் பிரதம பேச்சாளர்கள். நாடோடி நல்ல தம்பி தலைணம் வகித்தார். தலைவர் தம் உரையில்:-

“களவிற் புரஞும் கனவாங்களே, இங்கு குழு மிய ஜனத்தரளைப் பாாத்தாலே - நம் தொழிலின் மகத் துவம் சொல்லாமலே விளங்கும். நம் தொழிலை விஸ்தரிக்க வேண்டுமானால், எங்களுக்கோர் தொழிற்சங்கம் வேண்டும். அதன்மூலம் எங்கள் உரிமைகளை வாதாடிப் பெறவேண்டும். நம் கோரிக்கைகளைப் பிரதம மந்திரி, உள்நாட்டமைச்சர், இப்பகுதிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஆகியோருக்கு அனுப்பிவைப்போம். ஐனநாயக அரசாங்கத்தில் நம் தொழிலுக்கு மாத்திரம் உரிமை கிடையாதா?” என்று வினவ, இவஞ்சப்புலி கஜகரணம் எழுந்தார். அவர் தம் உரையில்:-

“தொழிற் சங்கங்களினால் சாதிக்க முடியாதது எது வும் இல்லை. ஒன்றை—இரண்டாக்கலாம். இரண்டை ஒன்றுக்கலாம். ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு. இன்றே

“எற்றன செய்வோம்” என்று கூறவும். கறுப்புச் சந்தை கமீது ஆவேசத்துடன் எழுந்து:—

“எங்கும் சுதந்திரமென்பதே பேச்சு—நாம் எல்லோரும் சமமென்பதுறுதியாகச். ஆகவே திடங்கொண்டு ஜெயம்-பெறுவேரும்: இன்றே மகஜர்க்குத் தயாரிப்போம்” என்றார். கழுத்தறுத்த காந்தாரியால் மகஜர் தயார்னது.

மகஜில்:— I. “எங்கள் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்.”

II. “எங்களின் வருங்கோல இளஞ்சுநாடு சந்ததியினர் இத்தொழிலில் நல்ல பயிற்சி பெற ஓர் கல்லூரி நிறுவித்தரவேண்டும்”.

III. “எங்கள் சமூகத்திற்கென ஓர் நியமனப் பிரதிநிதி (M. P.) நியமிக்கப்படவேண்டும்”.

IV. “பொலிசாரும், கொண்டிரேஸ் பகுதியினரும் வளமைபோல நம்மோடு ஒத்து உழைக்க வேண்டும்: நாம் விரும்பிக் கொடுக்கும் ‘பகா’வையே அவர்கள் பெறவேண்டும்.

V. “நிதிமன்றங்களில் நம் சமூக நியாய துறந்தரங்கள் நியமிக்கப்பட வேண்டும்”.

VI. நாங்கள் விரும்பினாலோழிய—எங்களைத் தண்டனைக்காட்படுத்துதல் ஒழிக்கப்படவேண்டும்” என்ற ஆறுமசக் கோரிக்கைகள் இடம் பெற்றன.

மகஜர் வரசிக்கப்பட்டதும் சபையோர் கைதட்டி ஆர்ப்பரித்தனர். வீதியில், ரோந்து சென்ற பொலிசார் இருவர் டோர்ச் ஸீட்ட்டை மின்னினர். மகாநாடு நாங்கு திசையும் பரந்து ஒடியது. மயானத்தைப்பற்றி—முன்னமே கேள்வியற்ற பொலிசார் இருவரும் பிதியடைந்தனர். பின் பக்கம் பார்க்காமலே ஒட்டமெடுத்தனர்: கந்தவளம் தேவாலய மண்டபத்தில் காலை ஆறு மணி வரை நின்றுக்கூத்து தூங்கினர். கண்டது கணவென்பதை உணர அதிக நேரம் போகவில்லை.